PROMIN

ПРОМІНЬ

No. 9
SEPTEMBER
1983

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XXIV ВЕРЕСЕНЬ 1983 Ч. 9

Виходить раз у місяць

Видає

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді $12.00
Передплата до інших країн 12.00
Поодиноке число 1.20

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

No. 9 SEPTEMBER, 1983 VOL. XXIV

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada $12.00
Subscription in other countries 12.00
Single copy 1.20

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

— Про відбутий З'їзд 1
Людмила Івченко — Українське жіноцтво в історії Української Православної Церкви 3
Ганна Черінь — Вадимові 4
Уляна Пелех — Василь Голобородько 5
Ніна Кузьменко — Ой видно село 9
„Смолоскип" — На Світовому Конгресі Жінок у Швеції 10
Мар. Ременда — Весняний чай Пров. Екзекутиви спільно з відділом 12
„Смолоскип" — Появилася монументальна книга — Українська Гельсінська Група 13
— З нашого листування 14
H. Raycheba — Rhetoric, Rights and Realities 15
— Ukrainian Cultural Heritage Vilage 16
"Smoloskyp" — Women of the World 18
...ew Ukrainian Album Surprises — Reprinted from Winnipeg Free Press 18
Нашим дітям 20
О. Заставна — Конфітури з глоди 21
Іванна Зельська — Праня вишивки 22
Річні звіти відділів 23
Квіти незабутнім 28
Ті, що від нас відійшли 29
С. Кульба — Довкола дому 32
Дрібку уваги журналові 33
Українська вишивка 33

НА ОБКЛАДИНЦІ: П. Болотін — На Полтавщині: Лінограв'юра

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ 1982

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон ..... $ .50
Вибране, Г. Мандрика 1.50
Видатні жінки Українки, Н. Полонська-Василенко 6.00
Довідник про Союз Українок Канади ..... .10
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська 1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки 2.50
Навчаймо дітей своїх української мови, Митр. Іларіон ..... .20
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки 10.00
На Роковини Івана Франка 1.00
П'єса, „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька 1.50
П'єси для молоді 2.50
Програма для садочків, С. Магус 1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК 2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської 1.00
Програма на свято Св. Миколая 3.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської ..... .50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК 10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська ..... .75
Статут Союзу Українок Канади ..... .25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК 15.00
Три сильветки, Л. Білецький 1.50
Українські коляди, С. Яременко ..... .75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова 3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак 2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді 6.00

ТАКОЖ МАЄМО НА СКЛАДІ:

Візитівки „гийсті новтс" з смолоскипом ..... тузин 1.50
Портрет Лесі Українки 2.00
Картки на листи з конвертами, з смолоскипом тузин ..... тузин 1.50
Макатки — сувенір з Ювілею 50-ліття Союзу 5.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, клиновий листок 1.50
СМОЛОСКИП — відзнака Союзу Українок Канади 15.00
Срібні ложечки з смолоскипом 12.00

Додайте 10% на опалту пошти! Пишіть до:
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
#25 11024 — 82 Ave.,
Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ПРО ВІДБУТИЙ УСПІШНИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ В САСКАТУНІ

Головою Союзу Українок Канади обрано — Анну Холод.

Осідок Централі Союзу Українок рішено перенести з Едмонтону до Саскатуну.

Ще один черговий З'їзд Союзу Українок Канади, а враз із ним нові сторінки історії організації. З'їзд проходив під кличем „Родина — база самостійницької організації". Це її незмінні цілі: — Пригадуєте слова на першому З'їзді в 1926 році? — „Якою буде родина, такою буде церква, такою буде держава". Хоч багато змінилося, потреба дальше та сама.

Саскатун знову вітав далеких і близьких гостей з різних сторін широкої Канади в днях від 27 до 31 липня. Залі Саскачеванського університету заповнились незвичайним гамором і рухом. Як багато радісних облич, зустрічі друзів, вітання людей пов'язаних з собою одними спільними справами ,одними ідеалами...

— Коли приїхали?
— Яка чудова заля нарад!
— Як далеко ми пішли!
— Розкіш!
— Що сказали б наші батьки піонери?
— Бачили скільки молоді?
— Такого вже давно не було!
— Оновлення?

— Народ відчуває потребу чогось вищого, кращого за будні, якогось ідеалу...

Саскатун стає осередком уваги жіноцтва. Едмонтонські пані зробили з'їздові несподіванку — переносять осідок Централі до Саскатуну. Йдуть гарячі суперечки за і проти. Провід, це велика відповідальність, кожному і кожній бракує часу, але це ж Централя!

Це настрої цьогорічного З'їзду Союзу Українок Канади, а з ним пов'язана ціла програма, настрої, бажання зробити якнайкраще, віддати та виконати своє завдання взірцево. Так проходили повних чотири дні в дружній товариській атмосфері серед більших і менших справ рішень, дискусій, промов. Відбувались тут і більші врочистости. Провід вшановував своїх відданих працівників, заслужених членів і членок. Централя Союзу Українок вшанувала Софію Василишин, колишню голову Союзу почесною членкою З'їзду і року. Привіти провінційних голів, пописи молоді, доповіді, ранкові молитви в каплиці збирали вірних, панель. Врочисто відзначив З'їзд 50-річчя голоду в Україні, Панахиду очолював Владика Василій та місцеві і прибулі отці духовні. Тут виступала з промовою Надія Світлична з Ірвінґтону США, бенкети, оглядини Українського Музею Канади, чай, виставка та нагорода Дарії Яндової.

Анна Холод, новообрана голова Союзу Українок Канади

Централя СУС вшанувала грамотами двох заслужених працівниць — Анну Данилович і Фіону Пелех.

Врочистим і незабутнім було прийняття Союзу Українок Канади для всіх учасників З'їзду в суботу. Висококультурна промова добродійки Надії Крищук окрилювала надіями, дала доказ думаючого, активного жіноцтва в рядах Союзу Українок Канади. Вслід за тим, врочисте передання символу головства уступаючої голови, новообраній голові. Слово новообраної голови та відзначення членок Музею в Саскатуні.

Вміти повздержувати себе і вміти терпіти, в цих двох словах є ціла філософія.

Епікепет.

— — —

Щастя нікому не дістається у готовому вигляді. Воно як мистецтво: його треба створювати.

РЕЗОЛЮЦІЇ УХВАЛЕНІ НА З'ЇЗДІ В САСКАТУНІ 27-31 ЛИПНЯ, 1983 Р.

1. З'їзд закликає наше жіноцтво відповідно приготовитися до дуже важливого ювілею: 100-ліття українського жіночого руху в Україні і в діяспорі, який припадає в 1984 р.
2. Переглянувши здобутки минулого, ствердивши організаційний стан нашої активности в теперішній час, закликаємо вживати всі сучасні засоби для здобуття нових членів і відновлення контакту із „загубленими" членами С.У.К., як також до посиленої праці в культурно-освітній ділянці.
3. З'їзд закликає відділи й членство, щоб кожний відділ Союзу взяв за свій обов'язок опіку над зорганізуванням садочка, чи над дальшим провадженням вже існуючого і слідкував за новими програмами, які появляються заходами С.У.К.
4. З'їзд вважає, що журнал „Промінь", як трибуна організації є в першій мірі найкращим засобом комунікації між її членством, що журнал є так само інформатором багатьох інших ділянок громадського й культурного життя нашого народу в Канаді й тим самим звертається до проводів відділів допомагати постійно побільшувати число передплатників серед свого членства, зустрічати з успіхом його 25-літній ювілей і тим самим забезпечити його матеріяльною майбутністю.
5. З'їзд закликає відділи продовжувати свою активну участь в підготуванні святкування 1000-тя Хрещення України в Православну Віру.
6. З'їзд схвалює важливість праці референтки Міжнародньої Амнестії. Міжнародня Амнестія являється світовою організацією в обороні політичних в'язнів. З'їзд закликає членство С.У.К. і все українське громадянство дальше включатися в цю працю і в цей спосіб причинитися до покращання долі українських політичних в'язнів.

Провірте Вашу передплату... Ви могли забути про неї!

Дорогі Читачі — нам всім ходить про те, щоб наш журнал виходив на час і не мав фінансових труднощів. Тому ми просимо Вас, як одержите це число — оберніть і погляньте на останню сторінку на наліпку з Вашою адресою. Якщо Ваша передплата виходить, то будьте ласкаві вислати її завчасу, щоб вона була заплачена рік наперед.

Поштовий уряд того вимагає, бо в іншім разі ми доплачуємо пошту до кожного примірника, якщо адреса показує, що передплата вигасла.

Пам'ятаймо, що лише читачі передплатники є найсильнішою базою нашого журнала.

ЦЕНТРАЛЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ НА 1983 - 1985

Осідок Централі Союзу Українок в Саскатуні

Голова — Анна Холод
Уступивша голова — А. Звоздецька, Едмонтон
1-ша заступ. голови — К. Шолтер, Кадворт
2-га заступниця —
3-тя заступниця — Віра Наконна

Голови 5-ох Провінційних Екзекутив є заступницями голови Союзу Українок Канади

Рекордова секретарка —
Кореспондентка — Марія Цьона
Касирка — Одарка Гетлі
Редакторка „Променя" — Н. Когуська

РЕФЕРЕНТКИ:

Музейна фундація — Марія Савіцька
„Промінь" — Люба Кут
Харитативна — Марія Дорош
Міжнародніх справ — Юлія Головата
Багатокультурність — Марія Вакалюк
Архів —
Асоціяція Консументів — Єлисавета Прокіпчук
Громадянство — Зоряна Джексон
Освіти —
Організаційних справ — М. Білоус і М. Меклейн
Шкільництво —
Голова Видавничої комісії — А. Стельмащук
Фонд Наталії Кобринської — Соня Бейзик
Домашня економіка — Стефанія Кульба
Народне мистецтво — М. Буряник і Д. Янда
Українські справи — Галина Сенишин
Молодші відділи СУМК — А. Папіш і М. Гумен
Садочки — Катерина Чернявська
Український музей — Целіна Качковська

Контрольна комісія:

А. Буряник, Г. Максимюк і К. Штурбей

Людмила Івченко

Українське жіноцтво в історії Української Православної Церкви

Свята Церква є зв'язком між людиною і Богом, між Творцем і сотворінням. З покоління в покоління, ось уже майже тисячу років, Українська Православна Церква стоїть як такий зв'язковий, охороняючи душу українського народу, благаючи Господа підтримати його у важких іспитах долі, рятуючи найперше основне ядро народного життя, основну клітину національної спільноти — родину.

Ланкою між Церквою і родиною, зв'язком між душею дитини і Церквою завжди і скрізь була жінка. Та, можливо, що рідко в якій країні роля жінки висувалась так рельєфно, набирала такого значення, як саме на Україні.

Розташована на великій рівнині, з невеликою кількістю горбів і майже без високих гір, які б охороняли її від монгольських орд, що напливали на Европу з Азії, Україна мала одну охорону — бойовий дух її народу, його невтомних відважних чоловіків, що стояли на сторожі і охороні її кордонів. І таких самих невтомних і відважних жінок, що лишались вдома на непевність і невигоду самітнього господарювання, на життя серед можливих небезпек, нападів, плюндрування, грабунку. В таких умовах жінка ставала остоєю родинного і громадського життя, родини і громади, отією підвалиною, на якій у великій мірі базувалась праця Церкви серед вірних.

Так було в княжу добу, як то описано в Слові о Полку Ігоревім, коли князь Ігор зібрав дружину і пішов воювати половців, лишивши свою княгиню Ярославну тужити вдома. Так було в часи Литовсько-Руської держави, за часів Хмельницького і пізніше, за часів Мазепи, коли тисячі козаків висилались на Північ битися за новотворену Російську імперію, аж доки старий гетьман гукнув на повстання — і програв.

Отак, в силу самого географічного положення України, через те, що вона не мала різких і безпечних кордонів — як гори, моря чи принаймні великі річки, її чоловіки на протязі історії мусіли брати на свою силу і збройну охорону своєї країни, свого народу, а жінки — пильнували ладу й порядку у щоденному житті.

Але не тільки охорона своєї землі гнала українських чоловіків до зброї. Не менш палкою і завзятою була їх боротьба в охороні віри. На колишнє Дике Поле, де створилось Славне Військо Запорізьке, відходило з України все відважне, поривчасте, найбільш ревно віддане Богові, найбільш палко віруюче. Відходило туди, щоб стати в обороні християнської віри, стати в лави Запорізької Січі, цього своєрідного лицарського ордену з твердими правилами й законами, де одним із перших був закон, що жінкам не вільно жити на Запоріжжі. Це був лицарський орден на зразок тих орденів, організованих для Хрестоносних походів, які, воюючи за християнську віру, одночасно захоплювали землі і творили свої князівства і держави. Так, Мальтійський орден володів островом Мальтою, Тевтонський орден завоював тодішню Борусію і поклав основи Прусії. Ливонський орден, відгалузина Тевтонського, завоював територію теперішніх прибалтійських республік.

Лицарські ордени творилися перш за все для боротьби проти мусульманів, проти турків, і маврів, які захоплювали Святу Землю і Єрусалим, нападали на Константинополь, вдирались в Іспанію. Так само і Запорізьке Військо повстало в процесі боротьби проти „невірних", проти турків і татарів. Різниця полягала в тому, що західні лицарські ордени ішли в оборони католицтва, а Запорізьке Військо творилося для охорони віри Православної, і то — на Україні .

Якщо в порівнюючи густо заселену тодішню Европу, внаслідок відпливу чоловіків у хрестові походи, відчувався брак робочих рук, то наскільки більше цей відплив відчувався в Україні, з її великими просторами, з її рідко розкиданими тоді містами й селами, з її окремими маєтками, укріпленими як фортеці.

В силу обставин і необхідности, жінці доводилось перебирати на себе обов'язки господаря, керівника, робітника, а також помічника Церкви та охоронителя родини. Вікова культурна традиція трималась міцно. Війна чи не війна, навала татарів, чи постій російського розбишацького війська, воля чи кріпацтво, —

і дітей треба було пильнувати: одягати, годувати.... і учити!

В ділянці освіти, у навчанні праця жінки знову перепліталась і була тісно пов'язана з працею Православної Церкви, бо Церква в ті часи — в Україні і в інших краях — була центром навчання і письменства, не тільки джерелом релігії і моралі, але взагалі й освіти.

Ця тісна співпраця Церкви з вірними вилилась на Україні у формі братств і сестриць, початку історії яких так і не вдалося точно установити. Проф. І. Власовський, у своїй Історії Української Православної Церкви, пише, що братства, а за ними й сестрицтва „зародились у глибоку старовину на ґрунті церковно-побутового парафіяльного життя". Історики найбільше спиняються звичайно на ролі братств за часів боротьби українського народу проти примусового католичення, яке почала запроваджувати Польща і яке скінчилося Унією з Римом. Але праця братств і сестриць — хоч може і не так виразно державницька, але не менш важлива у своїх громадських і доброчинних аспектах — провадилась ввесь час і перед тим. Цією діяльністю сестрицтва мали на увазі робити добре діло не тільки ради добра громади, але й виконуючи заповіти Христа — про любов до ближнього і про те, що віра без діла — мертва.

В таких умовах особливо великого значення набирала праця братств-сестриць, бо саме завдяки праці організованих мас українського народу, Україна лишилася на висоті культури серед усіх цих навал, лихоліття і руїни, подаючи приклад своїм більш багатим і більш міцним у державному світі сусідам.

Ілюстрацією може служити доба Хмельниччини, коли Україна непохитно і затято воювала за віру православну. Здавалось би, що тоді, коли міжусобна війна проходила по самій Україні, мусіла б занепасти освітня чи доброчинна діяльність народу. Але маємо записані свідчення чужинця, що проїхав саме в той час через Україну, прямуючи в Москву. Я маю на увазі щоденник Павла Алепського, секретаря і сина патріярха Антиохійського, що саме за часів гетьмана Хмельницького був в Україні.

Уперше ступивши на українську землю в Рашкові над Дністром, Павло Алепський відразу помітив високий рівень культури. Він записав у щоденнику: „Починаючи цим містом, себ-то по всій козацькій землі, ми помітили одну прегарну рису, що нас дуже дивувала: всі вони, за малими винятками, навіть здебільшого їх жінки та дочки, вміють читати та знають порядок Богослужби і церковний спів. Крім того священики вчать сиріт і не дозволяють, щоб вони тинялися по вулицях".

В іншому місці Павло Алепський записав: В Козацькому краю в кожнім селі та в кожнім місті побудовані доми для бідних і сиріт. Хто туди заходить, дають їм милостині, не так як в молдавському чи волоському краях, де вони юрбами ходять по церквах і не дають людям молитися". (Продовження буде)

ВАДИМОВІ

(З нагоди десятиліття смерти
сл. п. Вадима Доброліжа)

Вже десять літ нема Тебе, Вадиме...
Але чому ми кажемо „нема"?
Десь царство є далеке, невидиме,
Де стрінутися можна з багатьма...

Якби ж туди були шляхи-дороги,
У той далекий невідомий світ...
А покищо слова нудьги, тривоги
Летять до Тебе, як сумний привіт...

Далеко Ти... Ми тут, в думках скорботних,
Без Тебе тужимо без меж...
Але Твої думки і мрії на полотнах —
Отож, Тебе частина з нами теж.

Так, десять літ минуло вже, Вадиме...
А в пам'яті лишаєшся живим.
Проходять весни, осені і зими,
Як пейзажі на полотні Твоїм...

Вони живуть, руки Твоєї твори,
Твій неповторний веселковий світ.
І на картках твої ясні узори
Щороку посилають нам привіт.

Мистецтво вічне. Сяють транспаранти.
Мистецтво вічне — в цім безсмертя суть.
З Твоїм найменням молоді таланти
Твоїм шляхом, зростаючи, ідуть.

Палає сонцем охра і цинобра,
Палає сонцем український цвіт.
І усмішка Твоя, неповторимо добра,
Нам посилає твій ясний привіт.

Ганна Черінь.

"РОЗСТРІЛЯНЕ ВІДРОДЖЕННЯ" І ШЕСТИДЕСЯТНИКИ В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ

ВАСИЛЬ ГОЛОБОРОДЬКО — ПОЕТ, ЩО БАЧИТЬ БАГАТО В МАЛОМУ, БЕЗМІРНЕ В ОБМЕЖЕНОМУ, ФАНТАСТИЧНЕ У ЗВИЧНОМУ

Старіти — гратися серйозно
в сім'ю, в обов'язки, в чоловічу дружбу
і не вірити снам,
де ляльки розмовляють як люди.

(Василь Голобородько)

Перші його поезії появилися друком в журналі „Дніпро" 1964 року. Критики привітали нового поета ентузіястично. Сприйняли його творчість з похвалами також і літературні кола. На вечорі-обговоренні творів молодих поетів (у 60-их роках вони були традиційними!) в 1964 році, коли вперше виступив В. Голобородько зі своїми поезіями, присутні там письменники й поети (Андрій Малишко, Дмитро Павличко, Станислав Тельнюк та ін. пророкували молодому поетові небуденні успіхи. Проте, після появи відомої статті Івана Дзюби п.н. „У дивосвіті рідної хати", у якій критик звернув увагу на багатий внутрішній світ В.Б., на його відвагу йти своїм власним шляхом і бути собою, на тему творчости поета почалася полеміка. Виступив проти Дзюби в московській „Літературній газеті" Ігор Дзверін, а за ним відізвалася і „Літературна Україна" в Києві. Писав Дмитро Сєдиха „З дивосвіту тісної хати у світ широкий" — і йому не подобалося, що В.Г. не хоче виходити з тісної рідної хати у широкий світ, наш поет волить писати про чари вірувань свого народу, відкривати прадавні уявлення про природу своїх предків. Але не зважаючи на полеміку ще повезли В.Г., разом з іншими українськими молодими поетами до Москви на обговорення їх творчости разом з творчістю молодих з інших країн СССР. Та не помогла ця поїздка відданій до друку збірці поезій появитися друком. Чотири його збірки: „Летюче віконце", „Пастух квітів", „Ікар на метеликових крильцях", „Від криниці до криниці" вийшли однією книжкою п.н. „Летюче віконце" в Парижі аж 1970 р. В Україні поезії В.Г. друкувалися „самвидавом".

Василь Голобородько народився на Луганщині 1946 року. Середню школу закінчив в 1963 році й пішов працювати на шахту, хоч запрошували його працювати прихильні йому редактори в редакції обласної газети. Згодом став студентом Київського університету, але тут не довелося завершити освіти. Невідомо, який конфлікт обірвав його студії, у 1969 р., як подає І. Дзюба („Дукля" ч. 4, Пряшів), В.Г. перебував у армії на Далекому сході. Після цієї вістки про В.Г. ніхто й ніде не згадує. Взагалі даних про нього дуже мало — всього кілька. Не зустрічали ми ніде його фотографії.

Чому ж замовк поет? Чим відзначається його творчість, що її бояться літератори СССР? А тому, що вона оригінальна змістом, формою, поетичними образами, музикою, глибиною філософського своєрідного світосприймання, тобто не вміщається у рамки соцреалізму. Коли вчитуємося в його слово, перед нами ніби крізь чарівне віконце відкриваються часи іншого світу. Світ цей знайомий нам, він є світом наших предків, тепер захований у народніх віруваннях, в казках, леґендах, піснях нашого народу. Він, проте, не той, що в „Лісовій пісні" Л. Українки, чи в „Тіні забутих предків" М. Коцюбинського. Голобородько своєрідно малює свої реакції на сучасну довколішню дійсність, він багатством чуття реагує на раціоналізм, скептицизм і практицизм нашої доби, з дитячою щирістю і безпосередністю, так як первісна людина. Особливий його талант — бачити світ як символ чогось живого, багата його фантазія допомагає творити міти, символи, передавати точні поняття не так логікою, як суґестіями емоцій. Тому й уважає І. Дзюба цю своєрідність реакції на зовнішній світ, силу почування й уяви першою цінністю творчости В. Голобородька.

Живучи в добі практицизму, раціональної сухости, цивілізації, яка шанує масу, машину й намагається повірити, що нема Бога, людину огортає страх і холод в обличчі безмежности світу й вічности буття. Тому вона бажає „взяти й у космос гілочку бузку", тобто вона не хоче за рахунок „раціо" втратити „інтуїцію" — каже Дзюба. Творчість В. Г. саме й дає нам оті дорогоцінні елементи наївної почуттєвости й уяви, оту вічну свіжість людських емоцій, включаючи їх у сучасний світогляд. Вона дає синтезу світогляду наукового і „наївного".

І хоч у В.Г. нема того, що характеризує творчість шестидесятників-інтелектуалістів, що

залюбки згадують космос, атоми, електрони, інтеґрали, біоструми, навпаки у нього світ повний чарів, вірувань, бо він одухотворює природу з рівня сучасної людини, він іде з духом часу, тримає крок з наймодернішими відкриттями науки. Недавно наука відкрила властивості біострумів, телепатії у старому „чаклунстві", у забобонах є багато закономірностей природи, що їх ще ми розумом сприйняти не можемо, але відчуваємо інтуїцією. Ворожбити-звіздочоти, виявляється не є шахраї — бо сучасна наука відкриває зв'язок поміж природними процесами на землі і на інших небесних тілах. Голобородько черпає своє інтуїтивне відчуття з близькости до природи з багатого джерела українського фолкльору, він витягає „скарби" духовости свого народу з замкненого кладу й поєднує їх з духовими чинниками.

Про що ж пише Голобородько? Пише про відро, як про „общинковане дзвінке сонечко, що дарує косарям холодняк у спеку", про гілку, що заглядає у вікно, про цікаву калину, що прислухається про що люди в хаті говорять; вона згодом заходить у хату „на своїх тоненьких ногах", „злітає на стіл на своїх листяних крилах" і співає пісню про себе ж „чи я в лузі не калина була..." „Ходить листя по узліссі" у нашого поета, а рослини звірюються йому, розкривають свою душу. У поезії „Грушка" — дерево-грушка вечеряє з дітьми за столом, — їй дають молока, а вона дітям груш.

У поезіях В.Г. нескінченне взаємопереливання „живого" й „неживого" — ось кохана розшукує ягоди у траві. Поступово очі її стають росою, волосся травою, щоки полуницями, а поет уже ось збирає на її щоках полуниці:

А я все гукав її і гукав,
І чув, як вона сміялася тихо,
Неначе шелестіла трава,
як вона ворушила руками, мов ромашками
як вона дивилася в небо, неначе роса.
І я збирав на її щоках полуниці.
А про глечик ми зовсім забули.
Зовсім.

(„Улітку-літечком" 60 поетів шістдесятих років, стор. 241)

У незрівняній поезії „Глечики золоті груш" — дитина звертається до пам'яті загиблого батька. Її марення у поета переростають у закінчену картину буття, життєвого круговороту, де на якихось незбагнених гранях сходяться і взаємовгамовуються життя і смерть, живе і мертве.

У Голобородька тема життя і смерти пронизує всю його поезію. Він передає багатство, красу й вічну непереможність життя через момент смерти, повноту дії за життя через момент утрати. У поезії „Голова" маємо узагальнену поетичну філософію людської смерти в її одвічній злитості з життям. Поет подає синтезу життя і смерти. Описуючи, як жінки, матері, сестри простягають по землі довгі руки, а по них „як по рушниках" ідуть люди. До вічної загадки смерти й життя тільки мистецтво має приступ. Бо, як це стверджує наука, чим більше ми відкриваємо таємниць природи, тим більше їх перед нами постає. Тому поет шукає дивовижного фантастичного у звичному й побутовому. У звичайній селянській хаті поет відкриває всі чари й дива життя. Пише про „Піч", про „Білу любов", „Квітку, яка розцвітала на воді", про „Золоту птицю" і про „Україну на сцені", „Побачення з Косинкою" (письменник, що загинув під час сталінського терору 1934 р.) пише про Віталія Коротича, Івана Дзюбу, що „розчахнулися". Поета мучать питання — „чому груша має форму груші, а яблуко — форму яблука", чому сучасні матері виходять заміж, залишаючи доньок серед стихії природи, щоб вони „травою зростали", щоб їх „дощі купали", „вітри колисали", а пташки, щоб пісні співали. У всьому цьому не тільки відродження елементів української національної поетичної стихії, але й віддзеркалення сучасности. У творчості В.Г. багато фолкльорних і казкових елементів, але поет розкриває їх мітологічно-поетичні джерела, прадавній психічний підклад, світопочування українського народу як сучасні. Це продовження традиції „Лісової пісні" й „Тіней забутих предків", це відродження пантеїзму раннього Павла Тичини.

Видатний фізик Р. Керифорт, ствердивши, що сучасні науки щораз більше відкривають абсурдного в світі, уважає, що тих абсурдів буде більшати. Те ж саме є і в поезії — поетичні абсурди непомітно ставатимуть здоровим глуздом. Недаром Айнштайн сказав, що фантазія — „найбільш наукова з якостей людського розуму". Від неї починається прогрес, нова думка. Тому українська казка з особливою дитячою наївністю віри в чари — це дар вічної свіжости й сили сприймання, дар зачудування перед дивовижністю і таємничістю світу. У тому її велика вартість. І через те В.Г. заборонений, як і була забороненою казка в СССР у початкових роках його існування.

А через цю казковість творчість В.Г. така багата теплим і ніжним ліризмом, його казки-марення огорнені зворушливим серпанком лі-

ризму, що додає духові вартості їм, єднає з багатьма зв'язками з довколішнім світом, з усім живим і мертвим у ньому.

Розгляньмо хоч декілька поезій докладніше, щоб побачити це багатство духа та його пов'язання з довколішнім світом.

„Глечики золоті груш" — тема поезії побутова. Описав поет трагізм втрати батька й тугу сина за ним з великою кількістю побутових картин, творчою фантазією про загадку буття. У поезії анімізм — тобто перетворення в природі, вони на тлі сучаснім, дитяча наївність овіяна глибоким смутком, але при тому в ній такий глибокий ліризм, ніжність і тепло взаємин поміж батьком і сином, поміж матір'ю і сином, внутрі родини, що образ, хоч і трагічний, але він своїм рухом думок і почувань хлопчика викликує у читача не смуток і жаль, але щось заспокійливе, ідилічне, як безсмертний „Садок вишневий коло хати" Т. Шевченка, хоч темою ці два твори дуже різняться. Саме анімізм дав змогу поетові забути про матеріяльну сторінку, забути про смерть, але бачити й шукати батька в плодючій землі, в калині, в криниці, у стеблах пшениці, питати за ним у щуки, в річки, в отари, у комбайна й хоч ніде нема батька, хоч жалем і болем сповняться свідомість дитини:

А я ж тебе, батьку, і не бачив навіть,
Тільки й того, що на портреті.
Та хіба ж то ти?

Проте далі уява хлопчика малює нездійсненну мрію сповнену краси взаємин поміж батьком і сином, а це дає читачеві змогу бачити „безмірне в обмеженому" —вічну тугу людини за щастям:

От якби ти був дома, та косив
я б допомагав тобі,
я б був твоїм помічником.
Ми удвох слухали б хлюпіт ниви
і шелест зерна у бункері,
і нетерпляче виглядали б грузовиків
із села від току.

У поезії „Квітка, яка розцвіла на воді" мова про переживання жінки, чоловік якої не повернувся з війни. Вона пере його сорочку. Хвилі води видаються їй квіткою, пелюстки якої — це очі милого, губи милого, чоло милого. І кинулася молодиця у воду зірвати квітку — обличчя милого, але розійшлися блакитні кола.

І раптом
затремтіла молодиця
від сумних акордів плачу,
і впала на квітку роса...
і впала на сорочку милого
роса...
На річці, на білому камені
молодиця прала.

Однією з перших поезій В.Г., у якій мова про повоєнні переживання матері й дитини через смерть батька на війні, є поезія „Хлопчик на гармошці грав". У ній образ: мати чистить картоплю, а дитина хоче знати — чому його тато не купує йому вельосипеда, Миколці ж тато купив. Хлопчик допитується матері — де його тато?, а вона не відповідає. Дитина тільки спостерегла, що мати нахилилась, рукою намагається взяти картоплину, але її довго шукає... Мати ховала свої сльози перед дитиною, вона не бачила картоплі, бо сльози капали з очей...

Ніжний ліризм поезії В.Г. бачимо у поезії „Золота птиця". Поезія сповнена щирістю, дитячим даром зачудування перед таємничістю світу. Розповідає поет речитативом, навіть не вишуканими поетичними рядками, але простим народним способом, як у думах кобзарі своє враження від оглядин дахів серед квітучих садів. Дахи поетові видаються птахами. Коли настає рух у природі (вітер чи освітлення дахів променями сонця), поетові здається, що вони літають. Вони політають-політають, а потім знову сідають на дахи. Але видно одна птиця-дівчина вийшла з хати, на неї поет задивився, а вона забрала його серце, його руки й спокій. Він тужить за нею, шукає її, а коли побачив, хоче, щоб вона повернула йому його руки, серце і спокій. І тоді з-під її крил вилетіло дівча таке маленьке, що змістилося б у чашечці вишневої квітки... Яка ж тут багата фантазія у звичному явищі — оглядання дахів хат у квітучих садах!...

Мабуть переживання трагізму наслідків війни спонукували В.Г. писати поезії часто на тему „втрати". Роздуми поета у поезії „Руче, руче, відірвана руче", мають на увазі не так трагедію, а скорше відчуття цінности здоров'я для людини, велике щастя мати обидві руки, не бути калікою. Руки господареві необхідні, щоб „погладити волосся хати" — приготовити її до зими, щоб виліпити „братиків" для глечиків на воду, щоб сусідові Миколі стискати руки. Господар не знає, як жити, бо не був ніколи без руки, а жити мусить... Тут узагальнення, філософія феномену каліцтва людини убрана в конкретні явища життя.

В образах поезії „Україна на сцені" бачить поет багато в малому. „На сцені була лялькова

Україна, а у залі — позіхаючі — глядачі". Танцювали ляльокові козаки, мели матнями, аж під стелю підскакували, „наче лякали гайвороння, що над ними, як хмара чорна". Їх оплескували „мідяками" наче у жебрачу миску. По танцях на сцені з'явилася Катерина з байстрям. Вона боялася топити його в морях, щоб вони не висохли. Поглянула на людей, а їх не було — були лих глядачі. Світилися чорно люстри і Катерина „зникла у люстровій ночі". Між рядками малюнки сучасної України — нашу культуру репрезентують ляльокові козаки, знуджені глядачі їх оплескують без захоплення, бо вони гайвороння, що не має прихильного відношення до справжньої культури України. Образ Катерини, що зникла в „люстровій ночі" — це тривожна й драматична картина сучасної України.

Мова В.Г. особлива. Слова у нього не надумані, не вимучені, вони до нього пливуть і придобрюються, вони люблять поета. Каже І. Дзюба, що вони немов закохані дівчата з любови примилюються, несподівано гарними стають, звучними, розквітаючи своєю жіночою істотою. Звичайне слово „балакати" у В.Г. має такі завдання: „балакає вода" в криниці, у відрі, балакає глечик молока на плечі у жінки, „балакають ноги по рідній хаті". Поет не шукає спеціяльної поетичної мови, він навіть „прозаїчний", але сплетіння слів часто творить химерні ґірлянди, поетична одухотвореність пливе фантазією і мінливими ритмами та створює парадоксальні асоціяції та метафори. Тому поетичність таку не всі відразу можуть розуміти.

Ми заглянули тільки в малу щілину крізь „летюче віконце" Голобродькових поетичних збірок. І побачили казкові видіння, таємниче у багатому внутрішньому світі поета, з його драматизмом, з душевною напругою, з багатством фантазії, чарами народних вірувань, побачили „багато в малому, безмірне в обмеженому й фантастичне в звичному й побутовому" (за І. Дзюбою).

Уляна Пелех

БІБЛІОГРАФІЯ:

Василь Голобородько: Летюче віконце, в-во „Смолоскип", Париж-Балтімор, 1970.

Іван Дзюба: У дивосвіті рідної хати — стаття у Хрестоматії Олександри Копач, В-во Об'єднання українських педагогів, Торонто, 1970.

Богдан Кравців: Шістдесят поетів шістдесятих років — В-во Пролог, Нью-Йорк, 1967.

ГЛЕЧИКИ ЗОЛОТИХ ГРУШ

Груш натрусили
З матір'ю на городі.
І я набрав повну пазуху
маленьких глечиків золотих,
повних меду,
і поніс, підстрибуючи, у Круглик,
де батько косив пшеницю.
Підійшов —
комбайн стоїть,
як червоний безкрилий птах.
Підійшов —
гукаю батька — нема.
Я заглянув у пшеничне колосся — нема.
Я заглянув на дно дороги — нема і сліду.
Я заглянув під одежу дерева — нема.
Я спитав у щуки,
яка хотіла проковтнути сонце — не бачила.
Я спитав у річки — не бачила,
Я спитав у отари — не бачила.
Комбайн стоїть,
як червоний безкрилий птах
і нема ніде батька.
А батько у землі іще з війни,
Його тіло стало землею.
Його груди орють навесні плугами.
Його ногами ходять трактори.
Його руки ростуть калиною у Круглику.
Його волосся продовжує стебла пшениці.
Його очі дзвонять криничками між дерев...
Батьку, я тобі груш приніс!
Ми з матір'ю натрусили на городі!
На, батьку! Бери!...

А мати тебе, батьку, усе виглядає
у вікно,
каже: куди пішов, звідки і прийде —
усе виглядає.
А я ж тебе, батьку, і не бачив навіть
Тільки й того, що на портреті.
Та хіба ж то ти?
От якби ти був дома, та косив —
я б допомагав тобі,
я б був твоїм помічником.
Ми у двох слухали б хлюпіт ниви
і шелест зерна у бункері,
і нетерпляче виглядали б грузовиків
із села від току.
А іще я б збігав до кринички по воду
і приніс би тобі повне відро.
А по обіді ми б їли
під прохолодою крил комбайнових.
І косили б, косили.
А ввечері нас би зустрічала біля воріт мати.
Батьку, чому ти не дома?
Навіщо ти в землі? Я не оратиму землі —
бо тобі ж буде боляче!
Я не сяду на трактора — бо тобі важко буде!
Я не коситиму пшениці, бо то ж твоє волосся!
А двічата бояться ламати калину
кажуть, що то твої руки,
а кринички заростають — ти ними дивишся!
Навіщо ж ти, батьку, у землі?
Падають додолу глечики золоті груш
і розбиваються з тихим дзвоном.

Василь Голобородько

Ніна Кульменко

ОЙ, ВИДНО СЕЛО... УКРАЇНСЬКЕ "СЕЛО" НА ФЛОРИДІ

Цього року довелося мені відпочивати у Флориді в товаристві доброї приятельки Вікторії Калюжної у гостинному домі пані Марії Посипайло.

Якось, гріючись на сонці, вирішили ми побувати в українському „Селі" у Warm Mineral Springs. Сказано — зроблено! Винайнявши автомашину рано-ранесенько вирушили ми з Ft. Lauderdale до „Села". Доброю 84 дорогою виїхали на 75 автостраду, рівну та широку, свіжо заасфальтовану. І поніс нас новенький, чистий „Dodge" послушний в руках Вікторії. За розмовами і співом пісень скоро залишився позаді 180-ти милевий шлях, і ось — величезний білий вказівник-стрілка з червоно-брунатим надписом: „Warm Mineral Springs".

Відшукали дім наших лондонських приятелів Михайла і Ірини Гарасимів — великий, багатий, щойно збудований над каналом, а на подвір'ї кущі, фруктові деревця і квіти-квіти. Завжди гостинні п-во Гарасими радо зустріли нас. Після смачного обіду і короткого відпочинку повезла нас Іринка до цілющого ставка, де під флоридським сонцем, у теплій сірчаній воді ходили і плавали десятки людей: поодиноко і групами; з Америки і Канади.

Мінеральна вода допомогла багатьом, якщо не вилікувати, то полегшити артиричні і ревматичні болі, так розповідали нам люди.

Вечером смакували борщем і варениками, які що п'ятниці готують спільно жінки коло Церкви Св. Андрія.

Суботній вечір провели за цікавими розмовами і співом у товаристві п-ва Халатурних з Вінніпеґу, п-ва Пантелюк з Флинту і інших.

Співала нам пані Марія Лисогір, що прибула зі своєю 94-річною свекрухою. Лунали жарти, співи, веселі і сумні, а з ними і спогади приємні і тяжкі. Цілий вечір радість з журбою перепліталася!

У неділю Службу Божу відслужив Архиєпископ Марко в сослуженні о. Форостія. Заля заповнена вірними обох віровизнань. Гарно співав хор в якому, як висловилася пані Гарасимів, українці-католики співали православну Службу Божу. Чудові голоси ,добре зспівані.

По обіді знову у ставок, мокли в сірчаній воді, без кінця вмивалися нею ніби хотіли за три дні позбутися всіх недомагань і помолодшати... принаймні хоч на 10 років! Скоро пролетіли три дні і знов ми в дорозі до Ft. Lauderdale. Спогади, враження, розмови... а маленький „Dodge" стрілою мчить по автостраді і я більш чим певна, що ніколи не чути йому української пісні і жартів до кінця його днів!

З вдячністю пані Різник за зручне помешкання, Вікторії, панству Гарасимам і всім, в чиїм товаристві так скоро і весело минули три дні мого перебування в українському „Селі".

Пишу я ці рядки, щоб ще раз сказати їм моє щире дякую.

Найбільше вдячна я пані Посипайло, яка своєю лагідністю і гумором недавала мені скучати далеко від дому.

ПОБАЖАННЯ

Недавно пані Оля Мілащук, працьовита і заслужена членка відділу Доньки України і громади Собору Святої Софії, та членка Жіночої Секції Українського Відділу Королівського Канадського Леґіону ім. гетьмана Ів. Мазепи, та віддана членка Братства Християнського Милосердя, особливо комітету відвідувачів хворих, відзначила свої 70-ті уродини. З цього приводу гурт приятелів відвідали її вдома, щоб привітати і побажати щастя й здоров'я та многих літ. Не маючи можливости бути з ними, цією дорогою долучуємось до побажань, висилаючи свій скромний дар в сумі $10.00 на нам всім дорогий „Промінь". З пошаною до всіх старших віком, що працювали і дальше працюють для добра громади і народу. На многії літа їм.

Анна Панчук, Монтреал

ПОВІДОМЛЕННЯ

Конференція Провінційної Екзекутиви на Британську Колюмбію, Відділів С.У.К. з Вернон, Келовна, Кемлупс, Принс Джордж і Відділу ТУС з Келовна, відбудеться у Вернон дня 1-го жовтня 1983 року.

Просимо членство Союзу Українок Канади, ТУС і членство церковних громад, взяти численну участь в цій конференції.

За Управу Провін. Екзекутиви:

Олена Дзюбенко, — голова,

Галя Загоруйко, кореспо. секретарка.

На Світовому Конґресі Жінок у Швеції

У місті Ґотеборґ у Швеції відбувся від 1-го до 61го серпня 1983 р. 22-ий Світовий Конґрес „Міжнародної Ліґи Жінок за Мир і Свободу". Ця організація працює над проблемами світового миру, роззброєння, фемінізму, і над ініціятивами проти ядерної гонки. Будучи одним з найстарших жіночих об'єднань у світі, вона має дорадчий голос в ООН, в Міжнародній Лізі Праці, та в інших організаціях. В деяких колах вона має опінію просоветської організації, яку використовує для своїх політичних цілей Радянський Союз.

Ще на початку червня цього року „Смолоскип", як правозахисна організація, одержав запрошення і пропозицію вислати на цей світовий конґрес своїх представників. Щоб поінформувати учасниць цього важливого форуму жінок з кілька десяток країн світу про переслідування в СРСР, про ув'язнення українських жінок та про рух на Україні за національні й людські права, „Смолоскип" прийняв це запрошення і вислав до Швеції своїх представників, яких очолювала і речником яких була Марта Гарасовська. Крім української делеґації, на Конґрес прибули також запрошені представниці урядового „руху за мир" з СРСР, Чехословаччини, Східної Німеччини і Румунії, які мали статус спостерігачів з правом брати участь у „воркшопах", висловлювати свої думки, але без права голосу.

Конґрес почався в неділю 1-го серпня 1983 року у прекрасному конвенційному центрі Аркен біля Ґотеборґу.

Для української групи перші два дні (неділя й понеділок) були прекрасними й спокійними днями в колі дружньої атмосфери, серед жінок відданих справі миру і свободи.

У понеділок 2-го серпня Марта Гарасовська взяла активну участь у воркшопі „Громадянський непослух". Всі учасники цього воркшопу ділилися з іншими своїм досвідом з різних демонстрацій, конфронтацій з поліцією, і арештів. Українська представниця, на відмінну від всіх інших, говорила про діяльність правозахисної групи „Смолоскип", про ув'язнення членів Української Гельсінської Групи, про інформаційні видання, назвавши українську групу „каналом між Україною і Заходом". З усіх учасників цього форуму вона одинока одержала рясні аплодесменти і признання за такий мало відомий для жінок з руху за мир спосіб діяльности.

Делеґати СРСР і комуністи починають атаку

Проблеми для цілого цього світового конґресу почалися у вівторок вранці 3-го серпня, коли група „Смолоскипу" приготовила і поставила свій стенд. Стенд був скромний, чим відрізнявся від багатьох інших, колоритних і помистецьки оформлених. Зате він вражав цих понад тисячу учасниць іншою, незвичайною для них тематикою: під великим написом „Українські жінки за мир і свободу — переслідувані в СРСР" були виставлені фотографії українських переслідуваних жінок, брошурка д-р Н. Строкатої „Удокументоване переслідування", брошура про Українську Гельсінську Групу, два останні випуски газети „Смолоскип", спеціяльно підготовлена летючка „Жінки світу борються за мир і свободу!", текст заяви „Українська позиція у справі миру і свободи", та проєкт резолюції конґресові.

Зацікавлення цим стендом було таке велике, що в дуже скорому часі його обступило багато жінок, які протягом кількох хвилин розібрали всі числа „Смолоскипу" і багато летючок. І якраз в тому моменті почувся гістеричний крик на ввесь вестибюль: „Заберіть це сміття! Ви аґенти СІА! Всі ці жінки, яких ви показуєте ,були американськими шпигунами! Ваше місце не тут! Забирайте звідси всі свої речі!" Почалося замішання, палка суперечка, а зацікавлення українським стендом почало зростати. Невідома жінка не переставала кричати. Після якогось часу її вдалося успокоїти, завдяки кільком членкам Міжнародної Амнестії, які прийшли на допомогу українській групі. Згодом цілий стенд довелося перенести з вестибюлю до спеціяльної величезної залі, де були влаштовані виставки різних груп, а декілька матеріялів для продажі передано групі з Ґрінгем Камон, Англія, яка недавно їздила з „мирною місією" до Угорщини і звідки її депортовано.

Опинившись в іншій великій залі, український стенд почали відвідувати учасниці конґресу з різних країн світу. Сотні запитань, обмін думками й поглядами, дружні і приємні зустрічі, були постійно переплетені провокативними вигуками „Чи ви читали книжку „Бєларус Файл"?, „Все, що ви тут виставили, — брехня, фабрикація, таких жінок ніде немає!", „Ви хо-

чете холодної війни!", „Ви платні американські аґенти", і т. д. Членам української ґрупи доводилося постійно відбивати такі наступи гідно, спокійно ,сильною аргументацією, без жодних емоцій.

Переглянувши українські інформації, кілька шведських і норвезьких жінок вийшли з ініціятивою, щоб переслідуваним в СРСР жінкам вислати поштівки — привітання від учасниць цього світового конґресу. З'явилися офіційні конґресові поштівки з колоритним голубом миру, поставлено напис з проханням підписувати поштівки та інформацією про Надію Суровцеву, яка була делеґаткою України на конґресі цієї самої організації ще в 1921 році у Відні, а повернувшись на Україну, була арештована, ув'язнена і відбула довгі роки каторги.

На карточках до Н. Суровцевої, О. Мешко, І. Сеник, О. Попович, О. Гейко, Р. Руденко і Малви Ланди з'явилися підписи під привітаннями шведською і англійською мовами делеґаток з прерізних країн. Деякі, наприклад, японки, підписувалися японською мовою. Подібно робили й інші, зокрема з азійських і африканських країн.

Якраз в часі короткотривалої передишки від провокаційних вигуків, до українського стенду підійшла, в товаристві якоїсь жінки, делеґатка СРСР Аліна Семйонова, яка піднесеним голосом по-англійськи запитала:

— А це що за фотографії ви тут розставили? А я цих жінок не знаю, не чула про них.

— То дуже погано. Ви, як журналістка, повинні про них знати.

— Давайте всі ваші матеріяли, я перегляну і повернувшись все перевірю.

— Дуже добре, будь ласка, можете мати всі наші матеріяли, ми живемо у відкритому суспільстві і в нашому інтересі, щоб про цих жінок довідалося якнайбільше осіб, в тому і ви.

Взявши українські матеріяли, вона ставить питання, витягаючи якусь брошуру радянського видання:

— А чи вам відомо про мирні ініціятиви уряду СРСР?

— Річ ясна, що відомо. Ось вони: у 1920 р. — окупація України, у 1939 р. війна з Фінляндією, у 1940 — насильна окупація Латвії, Литви і Естонії, у 1979 р. — окупація Афґаністану. Ось вам мирні ініціятиви уряду СРСР! Але слухайте — їй було дальше говорено — ми приїхали сюди не „воювати", ми приїхали сюди змагати за мир у цілому світі. Нас цікавить ваш урядовий „рух за мир" в СРСР, давайте поговоримо про це, запишемо на магнітофон.

Перелякана Семйонова з криком „Ви все продали ,ви всім продалися..." покинула український стенд, а за нею спішила її мовчазна компаньйонка, на очах багатьох жінок, які приглядалися з цікавістю, а деякі зі здивуванням і огірченням такій полеміці.

На допомогу Семйоновій вкоротці після її відходу прийшло кілька розгублених співорганізаторок конґресу, які дуже настирливо почали домагатися, щоби розібрати український стенд і перестати роздавати українські матеріяли, зокрема летючку. Українські представники рішуче відмовилися це зробити, сказавши, що стенд вони зможуть розібрати, але лише при застосуванні сили й насильства.

В міжчасі сотні летючок блискавично були поширені на пленарній сесії і серед учасниць різних воркшопів. За кулісами почалася боротьба — делеґатки-комуністки і просоветської орієнтації — домагалися, щоб негайно зліквідувати український стенд, інші — зацікавлені, об'єктивні, прихильні до української справи, симпатики правозахисного руху в СРСР домагалися іншого: дати змогу М. Гарасовській влаштувати український воркшоп і з'ясувати зацікавленим делеґаткам українські позиції.

Коли за кулісами відбувалися палкі суперечки навколо цього питання, біля українського стенду з'явилася, з групою советських аґенток, друга представниця уряду СРСР Валентина Коваль, яка, як пізніше виявилося, живе в Москві і замужня за якимсь советським бюрократом українського походження. Вона, почавши говорити російською мовою, дуже скоро перейшла на англійську мову і почала брутальну й вульгарну атаку на українських представників. Гістеричним голосом вона почала вигукувати:

— Все це брехня! Брехня! Всі ці фотографії зфабриковані! Ви брехуни! Коли їй спокійно було сказано про Гельсінські Групи, про їхні документи, які були опубліковані на Заході, вона не скриваючи свого антисемітизму почала кричати:

— Жодної Московської Групи не було. Була кучка євреїв, сіоністів, які дуже скоро зникли...

— Правда — ті люди скоро зникли у тюрма,х, концтаборах і психлікарнях. А для вас що — генерал Григоренко, Осіпова, Ковальов — теж євреї?...

Коли вона з дрожачими руками не переставала вигукувати, український представник чемно запропонував їй сісти і спокійно про ці речі поговорити, без крику, і історичний момент такої розмови записати на магнітофон. Почувши це, представниця СРСР прожогом кинулася до виходу, а за нею спішили її компаньйонки.

Після В. Коваль, для тиску на українську групу пробували використати відому німецьку активістку „руху за мир" Фрідель Вернер, яка часто буває в подорожах до СРСР. Вона різними способами пробувала знеохотити українських представників у їхній твердості і витривалості.

Того самого дня у вечірних годинах офіційні представники жіночого Конґресу викликали на розмову голову української делеґації М. Гарасовську. Розмову вела відома шведка, відповідальна за переведення конґресу, Гарієт Отерло, яка у дружній спосіб повідомила, що організаційний комітет конґресу передає українській групі окрему кімнату поруч з залею для пленарних сесій. Вона запропонувала влаштувати окремий український воркшоп, і повідомила, що запросила для розмови з українськими представниками кореспондента шведського пресового аґенства „Т. Т." М. Еріксона, що було великою несподіванкою для цілої кількачленної української групи.

„Смолоскип"

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ ПРОВ. ЕКЗЕКУТИВИ СПІЛЬНО З ВІДДІЛОМ У ВОЛЕЙ, Б. К.

Дня 24-го квітня 1983 року в гарно прибраній авдиторії церковної громади відбувся весняний чай провінційної Екзекутиви спільно з відділом ім. Ольги Кобилянської у Волей. Наше жіноцтво вже має вроджений мистецький хист; як щось робить, то все старається показати гарні сторінки нашого побуту і народнього мистецтва.

Коли ви увійшли в авдиторію, то зробило на вас миле враження гарне прибраних столів. З одного боку були виставлені столи з писанками та вишивками, які виставили пані з Філії Музею: пані Н. Воробець, М. Антонішко, А. Мануша і А. Бабюк. Від відділу ім. Ольги Кобилянської виставкою зайнялися пані з комітету мистецтва: пані Н. Джаман, М. Лебедович і М. Сташин. Цікава була вироблена піонерська хата з подвір'ям, яку зробив пан Джаман. Була також виставка пані А. Залубняк, яка щойно повернулася з подорожі по Австралії і Новій Зеляндії, і вона виставила ті речі, які привезла з собою.

Присутніх привітала голова відділу пані А. Соболь, а також пані С. Сташин як репрезентантка Пров. Екзекутиви на цю околицю. Чай відкрила голова Пров. Екзекутиви пані Олена Дзюбенко, яка в кількох словах згадала цю гарну традицію улаштування спільних чаїв, бо вони дають нагоду кращого зближення нас всіх, потім попросила митр. прот. Ю. Туржанського перевести молитву.

Чай наливали добр. Зінаїда Туржанська і пані Олена Дзюбенко.

Після гарної перекуски (належить зазначити, що перекуска з огляду на великий піст була пісна), якою зайнялися голова відділу спільно зі своїм соціяльним комітетом і пані А. Чуйко, друга заступниця голови Пров. Екзекутиви, відбулася програма чаю.

Головну доповідь виголосила пані Анна Залубняк — культ.-освітня референтка Пров. Екзекутиви. Вона повернулася з подорожі в Австралії і Новій Зеляндії й оповідала про ті країни, дала поради для тих, хто в будучому мав би бажання поїхати туди, а також про зустріч з українцями. Доповідь була цікава.

Друга точка на програмі була сумніша. В цьому році наша українська громада у вільному світі відзначає сумну річницю 50-ліття штучного голоду на Україні, тому організаторки цього чаю уважали, щоб хоч скромно відзначити цю річницю.

Коротко про голод говорила пані Дзюбенко. Вона зазначила, що в першу чергу ми повинні поінформувати тих серед нас, які чомусь про цей голод мало знають, а також наших співгорожан, щоб і вони знали що був ще один голокост а то голокост українців в 1932 - 1933 рр.

Пані Г. Загоруйко, Л. Карпінська і Н. Михайловська — очевидці того голоду, зворушливо перечитали спомини та вірш присвячений жертвам голоду. Цю програму переводила пані М. Захарук — третя заступниця голови Пров. Екзекутиви. Вона також перепровадила розігравку в користь Пров. Екзекутиви.

На закінчення програми голова відділу А. Соболь і пані Н. Воробець від Провінційної Екзекутиви зложили подяку гостям і організаторм цього чаю, і попросила митр. прот. П. Сацевича проказати молитву.

Належиться згадати, що гостей при дверях вітали пані: О. Дзюбенко, А. Соболь, М. Сташин, Л. Карпінська, а при касі були пані А. Антонішко і А. Сигикало.

Маргарета Ременда, реф. „Променя"

НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ

Жіноче товариство ім. Ольги Кобилянської у Смокі Лейк, Альберта засилає найщиріші побажання митр. прот. Юрію і добр. Зеновії Туржанським з нагоди відзначення їх подвійного ювілею — 40-ліття священства і 40-ліття подружнього життя.

Членки нашого відділу були раді, коли прочитали в „Промені" на наших зборах про це урочисте свято для отця і добродійки, що громада у Ванкувері влаштувала їм таке незабутнє прийняття, бо їм обидвом належиться велика похвала за їх щиру працю для української Церкви і всього українського народу. Дай їм, Боже здоров'я, веселости і многих літ прожити та так же щиро і далі працювати.

З нагоди ювілею митр. прот. і добр. Туржанських засилаємо $40.00 на журнал „Промінь".

М. Паламарик, рефер. „Променя"

ПОЯВИЛАСЯ МОНУМЕНТАЛЬНА КНИГА

"УКРАЇНСЬКА ГЕЛЬСІНКСЬКА ГРУПА"

У Видавництві „Смолоскип" ім. В. Симоненка вже появилася монументальна книга — „УКРАЇНСЬКА ГЕЛЬСІНКСЬКА ГРУПА, 1978-1982, документи і матеріяли". Книгу упорядкував і зредаґував О. Зінкевич.

Книга поділяється на дві основні частини. До 1-ої частини входять 8 програмових документів і спільних заяв і звернень Української Гельсінкської Групи.

До 2-ої частини входять матеріяли і документи — заяви, протести, звернення, клопотання, записи судів 31-го члена Української Гельсінкської Групи — 27-ох, які з кінцем 1982 року ще далі відбували строки ув'язнення або заслання, 3-ох, які перебували на волі і одного, який був доведений КДБ до самогубства.

Всі ці документи і матеріяли розподіляються так:

О. Бердник (1 документ), О. Гейко-Матусевич, М. Горбаль (12 документів), Й. Зісельс (15 документів), В. Калиниченко (3 документи), І. Кандиба (1 документ), З. Красівський (1 документ), Я. Лесів 1 документ), Ю. Литвин (3 документи), Л. Лук'яненко (5 документів), М. Маринович, М. Матусевич (2 документи), М. Мельник (2 документи), О. Мешко (6 документів), В. Овсієнка (8 документів), О. Попович, Б. Ребрик (5 документів), П. Розумний, В. Романюк (6 документів), М. Руденко (6 документів), І. Сеник (3 документи), В. Січко (5 документів), П. Січко (8 документів; тут додано також 4 документи, які відносяться до справи його сина Володимира), І. Сокульський (1 документ), В. Стрільців (8 документів), В. Стус (4 документи), О. Тихий, В. Чорновіл (14 документів), С. Шабатура (1 документ), Д. Шумук (3 документи), Ю. Шухевич-Березинський. Разом у збірнику опубліковано 136 документів.

До книги не включено матеріялів, які відносяться 6-ти членів УГГ, які в роках 1978-1982 опинилися на Заході. Деякі їхні матеріяли були опубліковані вже в інших книжкових виданнях.

До матеріялів і документів, які відносяться до кожного члена Групи додано фотографію, докладну біографію, бібліографію книжкових видань, хроніку життя, в основному за роки 1978-1982. Хроніку цю підготовлено на підставі архіву „Смолоскипу", московської „Хроніки поточних подій", „Вістей з СРСР" (ред. К. Любарський) і „Вісника репресій в Україні" (ред. Н. Світлична).

До збірника „Українська Гельсінкська Група" додано список членів УГГ, які були примушені до еміґрації (з їхніми короткими біографіями), пояснення скорочень і покажчик, який охоплює понад 800 імен.

Більшість документів і матеріялів, які увійшли до збірника „Українська Гельсінкська Група" ніколи передше не були публіковані українською чи іншими мовами у книжкових виданнях чи періодиках.

Книга ця має 998 сторінок, у твердій обкладинці і коштує 29.75 дол.

Замовлення слати в Канаді на адресу: —

SMOLOSKYP, P. O. Box 153, Sta. „T"
Toronto, Ont. M6B 4A1, CANADA

У США і з усіх інших країн:

SMOLOSKYP, P.O. Box 561, Ellicott City,
Md. 21043, U. S. A.

У передмові до цього видання пишеться:

„На арену нашої історії прийшли люди — партійні комуністи і недавні учасники українського визвольного руху воєнних і повоєнних років. Коли їх різнила ідеологія — поєднувала їх українська спільність. В першу чергу вони були українці. Свідомість українськости вистачала, щоб стати разом членами Української Гельсінкської Групи. Вони хворі й вимучені — за каяття не купували собі ані волі, ані режимних привілеїв. І не пристосовувалися. Мали свою думку, свої переконання і за право їх мати, йшли на довгі роки ув'язнення".

Дальше в передмові пишеться:

„Напевно не раз і не два на найвищих щаблях режиму обговорювали, що робити з українцями? Що робити з Московською і Українською Гельсінкською групами? Напевно не одну пропозицію розглядали. Московську Групу довели до саморозпуску. На Українську — вибір випав найжорстокіший, найжалюгідніший і найбрудніший — пришити членам української Групи кримінальні злочини, скомпромітувати їх, очорнити в народі, підірвати до них довір'я закордоном, породити сумнів щодо їхніх чеснот. І власне ця книга на багатьох своїх сторін-

(Докінчення на ст. 14)

З НАШОГО ЛИСТУВАННЯ

Хвальна Редакціе!

Складаю щиру подяку за такий цікавий журнал, який Ви редагуєте кожного місяця. Щасти Вам, Боже!

Включаю чека — передплата і пресовий фонд — разом $20.00.

З пошаною —

Павліна Лисак, Едмонтон

— — — — —

Слава Ісусу Христу!

У свято свв. Петра і Павла поздоровляю Вас сердечно пані Когуська. Святкувала я недавно день моїх уродин і так несподівано завітали до мене мої рідні і діти, і внуки і дальша рідня. Нагостились, наговорились, натішились та й від'їхали кожне у свою дорогу. А я в подяку Богові за радість і все добро засилаю $50.00 на пресовий фонд „Променя" та $25.00 передплату за два роки.

Бувайте здорові дорога пані Наталя Когуська. Хай Бог допомагає Вам у Вашій добрій праці для нас усіх.

Гафія Янішевська, Едмонтон

— — — — —

Вповажана Редакціе!

Бажаю Вам і всім працівникам журналу „Промінь" доброго здоров'я, відпочинку під час літніх вакацій та дальших успіхів у Вашій важливій праці.

Галя Чарний, Вінніпеґ

— — — — —

Шановна Адміністраціе!

Висилаю чека на $24.00 як передплату журналу. Бажаю всього найкращого та багато успіхів на майбутнє.

З щирим українським привітом —

Людмила Яхторович, Кітченер, Онт.

— — — — —

Дорога Редакціе!

Посилаю чека на $20.00 як річну передплату на мій „Промінь", а $8.00 на прес-фонд. Бажаю успіхів.

Анна Марковська, Едмонтон

— — — — —

Хвальна Редакціе!

Час від часу переглядаю старші числа „Променя", бо через нездоров'я, не все є можливість прочитати кожне число „від дошки до дошки" як би бажалось. Тому то багато дечого потрібного та цікавого для знання оминається.

Не дуже давно, повибирала числа „Променя" від червня 1980 року до березня 1983 року — якраз ті числа, яких не читала, тільки переглянула. З травня 1981 року, находжу на 1-шій сторінці поміщеного листа писаного пані Олею Ковбель-Карманін. В нім вона висловлює милі думки про перші роки праці та контести красномовства СУМК'у, які пригадались її після прочитання допису Павла Яворського в „Українському Голосі" з 4-го лютого 1981 року.

Як активна сумківка з „піонерської ери", я також нераз думаю про ті часи, коли то ми, як молодь, в рамках СУМК, мали поле розвиватися в патріотизмі, здібностях, талантах. Сум насувається на саму згадку, що поважне число здібних людей того часу вже нема між нами.

На жаль, в листі пані Олі Карманін я знайшла малу, але заразом важну неточність. Вона пише так: „Найбільше цікавило мене, де знаходиться щит, що його подарував „Український Голос" **1935 року,** як нагороду за красномовство"..., а дальше: „і з якою гордістю, як побідниця, везла вона той щит до свого відділу"...

Такою неточністю стерла з історії СУМК цілий 1934-ий рік. Також з її листа маємо враження, що вона перша виграла той щит і тим самим покривджено контестантів з 1934 року.

Правдою є, що „Український Голос" подарував нам, сумківцям щит 1934 року, а не 1935. В грудні, того ж самого року, підчас з'їзду в Саскатуні, відбувся контест красномовства. Контестантами були: Петро Щербій, Гриць Данильчук (брат пок. Івана Данильчука), Г. Папіш (пок. чоловік теперішньої пані Черевик), С. Ґриба, Марія Кіящук, Марія Ткачук (Драбиняста), Н. Ковбель, Розалія Когут.

Пан Павлик, тодішній генеральний секретар, описував в „У. Г." про цей контест так: „Судді мали велику трудність рішити хто найкраще пописався. Одначе рішення мусіло бути і першу нагороду признали панні М. Ткачук, відпоручниці 71-го відділу з Мелвил, Саск...".

Також у Ювілейній книжці СУМК, видана 27 років тому, є згадка про цей контест.

Мені також цікаво було б знати, де той щит знаходиться?

Марія Драбиняста

ПОЯВИЛАСЯ МОНУМЕНТАЛЬНА КНИГА

ках включає матеріяли і документи про те, як влада підготовляла й реалізувала свою злочинну тактику на Україні (від чого були збережені російські правозахисники). Найкраще у цій книзі удокументована справа М. Горбаля, В. Чорновола і до деякої міри Ю. Литвина і В. Січка. Горбаль і Чорновіл розкривають крок за кроком, як влада організувала злочин і як вершила беззаконня".

„Як у збірних документах Групи, так і в окремих листах і зверненнях, дуже виразно підкреслено, що Українська Гельсінкська Група не обмежувалися лише обороною людських прав і захистом українських політв'язнів. Група від початку свого заснування і аж дотепер боронила національні, релігійні й в першу чергу політичні права нашого народу — цебто виконувала ті завдання, які відзначено в Заключному Акті Гельсінкських угод".

RHETORIC, RIGHTS AND REALITIES

Reprinted by permission of the Alberta Status of Women Action Committee, prepared for the Alberta Status of Women Committee by Julie Anne LeGrass, presented to The Canadian Human Rights Commission, Calgary, April 18 and 19, 1983

Discussion — Broadcasting Act:

Currently, Section 13(2) specifically excludes the broadcasting industry from the Section's intent to eliminate hate messages. Presumably, this exclusion exists because some standards for broadcasting behaviour are already set under The Broadcasting Act, while The Criminal Code is also of relevance. We could not find any reference in the 1981 Annual Report to changes recommended by the Canadian Human Rights Commission.

We appreciate the inclusion of Section 13.1(1) which makes it a discriminatory practice to harass an individual on a prohibited ground. The exclusion of The Broadcasting Act, however, makes it impossible to address harassment of women in the field of broadcasting by means of involving the Canadian Human Rights Commission.

In view of the current battle waged by feminists and others against pornography on Pay — TV, the lack of provision for protection of women under The Broadcasting Act has become a bone of contention. Section 6(1) of the Act provides as follows:

No station or network operator shall broadcast

a) anything contrary to the law;
b) any abusive comment or abusive pictorial representation on any race, religion or creed.

On both counts, Canadian human rights legislation is relevant. The Broadcasting Act is clearly not in line with human rights legislation. As a piece of law, the latter Act is generally intended to provide protection of and recourse for woman. Bill C-141 provides for protection from sexual and other harassment in the provision of "goods, services . . . customarily available to the public". Pay TV is a commodity which can be bought by the general public, and is thus a "goods customarily available". The objectification of women and the public violation of our dignity, not to mention the consequence of increased violence against us, constitutes both sexual and other harassment.

Many of us have spoken out against the broadcasting of pornography. The proponents of free enterprise say that we do not have to buy the commodity. That, of course, is true. However, the commodity of pornographic content on Pay-TV would be illegal if it were not for the exemption of The Broadcasting Act from human rights legislation. Furthermore, the argument of our not purchising Pay-TV, does not protect us collectively from violence. Several studies exist by now to prove what women have always known, namely, that there is a connection between pornography and violence against women.

We echo Ms. Lynn McDonald, M.P., who asked Parliament "why is it wrong to abuse members of a race, religion or creed, but it is perfectly all right to abuse women". (Hansard, January 18, 1983) She asked the Hon. Francis Fox, Minister of Communications, to include gender in Section 6(1) (b) of The Broadcasting Act.

If only Parliament has the power to amend The Broadcasting Act, then Parliament must do so. We ask that the Canadian Human Rights Commission join us in our efforts to effect changes, either in the form of the inclusion of gender into The Broadcasting Act, or better still, by removing the exemption now in existence under human rights legislation. The latter is preferable because the Canadian Radio-television and Telecommunications Commission (CRTC) only has the power of persuasion, while the Canadian Human Rights Commission also has enforcement power through its Tribunals. Even more preferable would be to have both changes enacted.

Submitted by
Helen Raycheba,
Convenor of International Affairs

UKRAINIAN CULTURAL HERITAGE VILLAGE

Motorists driving east along Highway 16 could hardly believe their eyes. Coming towards them on the highway, splendid silver domes glinting in the early spring sunshine, was a large, beautiful Ukrainian Orthodox Church.

It *looked* like that big church in Vegreville. But of course, it couldn't be.

It was, though. That Friday afternoon last March the multi-domed Vegreville church — a familiar landmark to travellers in eastern Alberta almost since anyone can remember — moved 30 kilometres west to take its permanent place in local history alongside the Slemko farmstead from Edwand, the livery barn from Radway and the grain elevator from Bellis. Its new home: the Ukrainian Cultural Heritage Village, one of the most unusual historic sites in Alberta.

The Village is really an open-air museum, one that offers a glimpse into Canadian history that is not quite like any other you'll find in the country. It's a broad picture of one significant group of early prairie immigrants, and how they adapted, lived and ultimately helped fashion the Canadian way of life.

On this site the Alberta government has set out to tell a story, and it's an ambitious one. The Village is not a re-creation of any one settlement but a re-creation of people, a district, an era.

It's a story that's true, in many respects, of all pioneer farmers on the Canadian prairies. But in its meticulously executed details of Ukrainian tradition as well as Canadian style, it's a very specific story of the Ukrainian immigrants who flocked to east central Alberta from the 1890s through the early part of this century.

As a half-day's outing for Albertans living in nearby cities and towns, or as an interesting side trip for visitors to the province, the Village offers many attractons. For some it may be just a visit to the countryside; for others, a learning experience or an excursion into the past and an earlier different way of life. Visitors will have a chance to see how the professionals approach and handle antiques (except that they call them artifacts) and, because the site is still under development, to watch a highly specialized kind of construction underway: restoration in progress.

The Village is located on Highway 16 between Edmonton and Lloydminster, just 50 kilometres (or about half an hour's drive) from the provincial capital and adjacent to one of Alberta's long-time favorite visitor attractions — Elk Island National Park, famous for its roaming buffalo herds.

Between Victoria Day and Labor Day the site is open to visitors seven days a week, from 10 a.m. to 6 p.m. A prominent sign marks the entrance. Guides and interpreters, in historically appropriate costumes, are available to show you around and explain each building, its history and its involvement in the restoration process. You can choose the standard 90-minute guided tour, jam packed with information and sights, or a leisurely "self-guided" exploration at your own pace, equipped with an extensive brochure full of information, photographs and site maps.

And yes, there are refreshments. There's an open-air food kiosk that offers all the traditional Ukrainian favorites — pyrohy (filled dumplings), holuptsi (cabbage rolls), kovbasa (Ukrainian sausage) — along with some lesser-known delicacies such as nalysnyky (the Ukrainian version of crepes, with a variety of fillings). Among other things, the Ukrainian Cultural Heritage Village is a great spot for a summer picnic. There's a natural amphitheatre with a bandstand that comes alive with music and colorful Ukrainian dancers on special-event days, and the area around the amphitheatre is equipped with barbeque stoves and picnic tables.

Clearly you don't have to be a history buff to enjoy a visit to the Village. But if you have even a passing interest in hstory, you're bound to find it a fascinating experience. The concept of the Village is unusual in that it is a collection of indivdual components, each recreating a different period within the 40-year time span that the Village as a whole depicts. Even within each of the three major areas of the site — rural town, rural community and farmsteads — the individual structures are intended to recreate the life of the Ukrainian settlers at various stages of their new life in Canada. Together they provide a distillation of what life was like for the Ukrainian newcomers during their first four decades in Canada.

Any historical restoration is a painstaking, time-consuming business. At the Village, because of its historical mosaic design and the period of rapid change it portrays, restoration poses a particularly complex challenge. The buildings are

being furnished with a large collection of artifacts assembled from all over the region of east central Alberta. Long and careful research has gone into determining what way typical of the chosen period for each of the structural components. Choice and placement of furnishings, decorations, equipment and tools, etc. are just important as restoration of the buildings themselves.

The summer of 1983 should prove an especially interesting one for visitors, since the Village is in its second year of a major five-year development project and major examples of reconstruction may be seen at certain buildings. It's a rare opportunity to see the process before the project is complete. Some examples that you may be lucky enough to see this summer:

Livery barn. This structure from Radway was sold by the original owner in the late 1930s and subsequently converted to a garage. Horse stalls, mangers and feed boxes will be restored, and alterations to the entries removed. The livery barn and the market square will be across the street from each other in the rural townsite, as they were in Radway.

Grain elevator. The Searle Grain Elevator, built in 1920 at Bellish, is a familiar, towering symbol of early small towns on the prairies and of the primary industry of east Central Alberta to this day: grain farming. It was inevitably, modernized as technologies changed. But after this summer it will not only look as it did in the 1920s, it will work in the old way.

Hardware store. Research has determined that this building, from Wostok, was originally painted only at the front and never had a sign. Paint will be removed and siding replaced to recreate the original character. In addition, two rooms at the back of the store that served as living quarters will be rebuilt, having been removed in the early 1970s. Examination of the building led to the discovery of the locations of a chimney and a window that had disappeared over time. They, too, will be restored, along with the interior wall and floor finishes.

Near the entrance to the Village two buildings have already been restored. One of these is the last home of Iwan Pylypow. Restoration here involved replacing the bottom sill logs by means of a complex lifting procedure in which the house was supported on a frame, constructed inside the the base of the house, and settled over a ventilated crawl space to prevent deterioration. The Pylypow Home, built at the turn of the century in the area north of Lamont, is a good example of the success some settlers achieved. Iwan Pylypow along with Vasyl Eleniak, two farmers from the Austro-Hungarian province of Galicia, came to Canada in 1891 to investigate Ukrainian immigration possibilities in Western Canada. They returned with glowing reports, and the mass movement of farmers from the Ukraine to Canada began. The largest area of concentrated Ukrainian settlement in Canada was east-central Alberta, beginning at Edna (now renamed Star) in the early 1890s and spreading to form a near-solid block stretching 100 miles from Bruderheim in the west to Vermilion in the east, a population belt whose north-south boundaries were only about 30 miles apart. But it dominated east-central Alberta, and was often referred to as the "Ukrainian colony".

Two subsequent waves of Ukrainian immigration came to Alberta, during the period between the wars and immediately following the Second World War, to form with the early settlers, a significant segment of the Alberta population and an important cultural presence.

During those early years of the Colony some of its settlers prospered; others endured a lifetime hardship. Both have a place in the re-creation in progress at the Ukrainian Cultural Heritage Village as it sets out to provide a broad, in-depth look at a people and an eara that formed an epoch in Alberta history and a cornerstone in its cultural development.

For more information on the Village, or to arrange group tours, call (403) 662-3640 or 662-3641.

WOMEN OF THE WORLD!

Fighters for peace and freedom!

Do not allow the nuclear holocaust that hangs over us all! Put a stop to all wars on our planet, including those waged by totalitarian regimes against their own people! Put an end to persecution and imprisonment for reasons of race and nationality, for political convictions and religious beliefs!

We have but one alternative: peace and freedom for all nations. Not tomorrow, nor in ten or fifty years, but today.

WOMEN OF THE WORLD!

Demand the withdrawal of Soviet troops from Afghanistan!

Demand freedom for the Polish people!

Demand that members of the Ukrainian Helsinki Group — including 76-year-old human rights champion Oksana Meshko — be released from Soviet prisons, concentration camps and exile!

Seek the release of Ukrainian women who fought for human rights — Raisa Rudenko, Olha Heyko-Matusevych, Hanna Mykhaylenko, Iryna Ratushynska and others!

Seek the release of imprisoned Soviet human rights activists Malva Landa, Tatyana Osipova, Tatyana Velikanova, and many others!

Demand the legalization of the Ukrainian Helsinki Group!

The release of ALL political prisoners in the U.S.S.R. and all totalitarian countries is vital if we are to have understanding among nations, freedom and independence for all peoples of our planet!

WOMEN OF THE WORLD!

Demand the removal and destruction of nuclear-armed missiles which the Soviet government has deployed in Ukraine, the Baltic states and the Urals! These missiles are targeted against you and your children.

Demand that both the U.S. and the U.S.S.R. destroy their nuclear arsenals! Unilateral disarmament will lead to new Afghanistans and Cambodias.

Put a stop to the aggression of the Soviet Union and all those who wish to enslave other nations!

Peace and freedom to all people of good will!

Goteborg, Sweden, 1—6. VIII. 1983

WOMENS SECTION OF SMOLOSKYP,
ORGANIZATION FOR DEFENSE OF HUMAN RIGHTS IN UKRAINE

For further information write to:
SMOLOSKYP, P.O. Box 561, Ellicott City, Md. 21043, U.S.A. or P.O. Box 153, Sta. "T", Toronto, Ont. M6B 4A1, Canada

---

NEW UKRAINIAN ALBUM SURPRISES

A selection of 17 Ukrainian ritualistic songs on an album entitled Czarivna was released in February.

"I had spent some time studying in Kiev and a lot of the music I was hearing I had never heard before," says Winnipeg singer Alexis Kochan-Budyk.

Pre-Christian, ritualistic and somber, the folk music she heard in the Ukrainian city almost five years ago was far different from the lively, accordion-accompanied sound heard on Folkloramа stages, Kochan-Budyk said in an interview.

With the financial backing of the federal government and local Ukrainian groups and the musical talents of Arthur Polson, concert master of the Winnipeg Symphony Orchestra, and eight of the orchestra's musicians, she set out to record that sound.

So unusual is the recording that even its creators can't come up with a clear classification, she said.

When the $16,000 year-long project was completed the singer said she sat down over a bottle of vodka with Polson, who arranged the music and composed two interludes for the album, and tried to pigeon-hole the recording.

Three seasons

Is it classical? Is it folk? The only thing they knew for certain was that it was ethnic. The album traces early Ukrainian rural life through

three seasons and the festivals and songs that marked them.

The first song is an anxious celebration of the first season — spring. Village women would go out into the fields and literally call for spring with a ritualistic chant. The earlier it arrived, the earlier crops could be planted and the family reap the benefits.

The second segment deals with courting rituals that dominated summer and the tragedy of women not selected in the summertime matchmaking.

The final segement is a selection of fall wedding songs. "It's absolutely not what you would expect in terms of Ukrainian wedding songs," said the singer.

Many lament the young bride's loss of freedom typified by the husband's lyric — "It's not for intimacy that I marry her / But to say whether or not she may go dancing."

"They're probably the most morose on the whole album," Kochan-Budyk said. "It goes from morose to moroser."

Still, the singer said the songs are valuable for the clues they give to some of the rich traditions that are part of today's Ukrainian culture.

The album was recorded in Winnipeg's Century 21 Studios.

Reprinted from the *Winnipeg Free Press*, February 17, 1983

NEW ALBUM OF UKRAINIAN MUSIC

Edward Ewanko has just recorded an exciting new album of Ukrainian music. Entitled *"MY NATIVE LAND,"* the album is slated for release later this year. It brings together the team responsible for Mr. Evanko's enormously successful earlier album, *"I DEDICATE THIS SONG TO YOU."* Under the auspices of Destiny Productions, and produced by conductor-arranger Lee Norris, the album features a collection of songs, and arias from Ukrainian operas, in what is without a doubt an unprecedented venture in the western hemisphere.

"MY NATIVE LAND," the title of the new album is taken from the opening lines of one of the arias, sung by the character Bohun, in Dankevych's *BOHDAN KHMELNITSKY*. Other arias are from the operas *TARAS BULBA* by Lysenko, *ZAPOROZHETS BEYOND THE DANUBE* by Hulak-Artemovsky, and *NATALKA POLTAVKA* by Lysenko.

Another novel departure is the use of the talents of bandurist Peter Kosyk combined with a symphonic orchestral accompaniment on such songs as Stetsenko's *EVENING SONG* and Mayboroda's *WHITE CHESNUT BLOSSOMS*. Messrs. Kosyk and Evanko also join in an intimate rendition of the traditional folk song *MARICHKA*.

The album is a reflection of the change that has occurred in Mr. Evanko's performing career. Until now he has been acclaimed as a performer in the areas of television, theatre, and recordings, but recently has burst upon the scene in the world of opera, singing such roles as Don Jose in *CARMEN* with the Augusta Opera, and Florestan in *FIDELIO* and Paquillo in *LA PERICHOLE* with the Lyric Opera of Kansas City. With the Canadian Ukrainian Opera Company in their Gala Season next year in Toronto he will be singing the roles of Andrij in *ZAPOROZHETS BEYOND THE DANUBE* and Petro in *NATALKA POLTAVKA*.

НАШИМ ДІТЯМ

ВЕРЕСЕНЬ

Ходять хмари в небі синім.
Місяць Вересень прийшов.
Сповнились вереском пташиним
тихий затишок дібров.

Позлітавшися у зграї,
різне птаство молоде
в крилах сили набирає
і відльоту в вирій жде.

Бо пташки дзвінкоголосі
знають — літа вже нема.
Хоч і тепло ще, та осінь
вже підходить крадькома.

І, набравшись сил за літо,
галасливі, як пташки,
знов ідуть до школи діти
і сідають за книжки.

Н. Забіла

Леся Храплива

ОЛІВЧИК-ЛІНИВЧИК

Пішов восени малий Михась у школу. Купила йому мати, щоб мав що читати, книжечку з образками. Купив йому тато, щоб мав на чому писати, зошит з лінійками. Купив йому братчик Левчик гарненький олівчик.

Став Михась щоднини в школу поспішати, бо хотів навчитися скоренько писати. А олівчик йому помагав, як знав.

Через тиждень обидва навчилися багато — пишуть: „мама, баба, дідо, тато". Вже й учитель хвалить Михася. Та цитьте — звідкись біда взялася.

Заснув Михась уночі в ліжку, на столі поклав свій олівець і книжку. Аж з кутка — шкряб, шкряб, виходить нишком довгохвоста мишка — Гризикнижка.

— Гей, Олівчику, здоров, мій пане! Що це робиш за діло препогане? Михасеві помагаєш дуже — зате він голову тобі лиш струже!

Говорила ще та й говорила, сидячи за пляшкою чорнила, аж послухав наш олівчик її мову і сказав: „Ні, не писатиму вже знову!"

А Михась нічого і не знає, ранком йде у школу, поспішає. Сів на лавку та почав писати. Пише „мама", а виходить „тато", пише „груші", а виходить „сливи"... Щось Михась сьогодні нещасливий! Пише „вівці", а виходить „кози". Вже й течуть по Михасевім личку сльози...

— Ні, вже, мабуть, не писатиму ніколи!" І Михась з плачем побіг із школи.

І сидить Михась три дні у хаті, вже з нудьги не може їсти й спати. А книжки та зошит з лінійками припадають у куточку порохами...

Просить книжка: „Ой, олівче-друже! Та не будь такий упертий дуже!"

Каже зошит: „Сумно тут сидіти, коли в школу йдуть всі чемні діти!"

А олівчик: „Ні! Дайте ви спокій мені! Будьте тихо, шкода труду — я писати не буду!"

Аж четвертого дня братчик Левчик купив Михасеві новий олівчик. Зрадів Михась, як ніколи, вхопив зошит, книжку і побіг у школу.

А новий олівчик гарний, працьовитий — знову хвалить Михася учитель. А олівчика-лінивчика в кутку кімнати мишка вже якраз кінчає догризати...

МЕНЕ НАВЧИЛА МАТИ...

Мене навчила рідна мати
Звичаї рідні шанувати,
І рідну мову, й рідний спів,
І славну память прадідів.

Я буду вірний син громади,
Цуратимусь невіри й зради,
Бо вірність, сильна і палка —
Окраса серця юнака.

І де я не піду між люди,
Про мене всяк питати буде:
„Хто він такий і звідкіля?
Де прадідна його земля?'

Не бійся, земле за морями,
На честь твою не кину плями,
І ти в далекій стороні
Свята зостанешся мені!

Р. Завадович

О. Заставна

КОНФІТУРИ З ГЛОДУ

Заки приступимо до самого припису солоденьких конфітур з глоду, треба де-що згадати про ці глоди, що ростуть в степових провінціях Канади. Глоди це невеликі колючі кущі або часом деревця, які ростуть дико біля берегів лугів, озер, як також на узлісі або на межах з іншими кущами фармерських просторів і належать вони до родини розових.

Колючки глоду сягають від 2 до 4 сантиметри завдовжки і коли збираєте ягоди глоду, мусите уважати, щоби не подряпати собі рук. Цвіте глід весною і його квітки є малі білого а іноді червонявого кольору, подібні до дикої черешні або квіток саскатуну. Наші українські поселенці в Канаді називають глід народньою назвою терням, а де-хто уважає цю корисну деревину, трійливою, що в дійсності не є правдою.

Ягоди глоду дозрівають при кінці серпня та на початку вересня, де вони вже цілком дозрілі, і між іншим вони мають у собі маленькі камінчики, тобто насіння. Можна збирати ягоди глоду вже навіть по першому морозі, до речі вони не тратять ще своєї вартости. Вони є червоного кольору, або червонопомаранчевого. Ягоди глоду можна сушити та варити із них чай, який помагає на серцеві недуги. В книзі про лікарські рослини є подано: "В медицині, як народній та в науковій, застосовують головним чином плоди глоду як специфічний серцевий засіб при серцебитті. Помічено, що цей лікарський засіб, знімає біль і почуття тяжкості в серці, крім того він знижує тиск крові й заспокоює нервову систему. Глід усуває тахікардію (часте биття серця), та аритмію (порушення ритму роботи серця), посилює кровообіг у коронарних судинах серця і судинах мозку. Помагає при миготливій аритмії, при артеросклерозі, знижує рівень холестерину в крові, знімає неприємне відчуття у ділянці серця і поліпшує загальний стан хворих" ...

В народній медицині плоди глоду вживають більше у вигляді чаю і навіть у вигляді киселю. Отож як бачимо, ягоди з колючого глоду мають лікарський засіб для здоровля. Авторка цього коротенького допису про глід, вже через кілька років збирає на весні квітки глоду, а в осени ягоди, які сушить на чай. Рівночасно із свіжих дозрілих ягід робить дуже смачні конфітури. Тому що ці ягоди глоду ростуть можливо і на вашій фармі, тому радимо вам спробувати зробити собі конфітури (джем), який напевно може бути навіть і лікарським засобом на серце.

Конфітури з глоду можна робити так:

— Свіжі та перебрані ягоди сполоскати
— Всипати до поливаної посудини і залити водою
— Варити їх годину або і більше аж будуть добре зварені
— Відставити і відцідити решту юшки в окрему посудину
— Помняти добре зварені ягоди на ріденьку саламаху, додаючи якщо потрібно, відцідженої юшку. На початку можна вживати прилад, яким мнемо варену картоплю, а відтак можна вживати електричний "миксер", щоби мякуш з ягід був ріденький
— Вживаючи "стрейнер" конусової форми, відділити мякуш від камінців зерняток насіння, які викидаємо цілком.
— Влити мякуш (саламаху) в чисту посудину і додати цукру та дві потертих помаранчів для запаху і тоді варити щоби кипіло і вода випаровувала аж до густоти конфітур. Цукру давати таку скількість, залежить які засолодкі любите конфітури.
— Коли мякуш починає робитись густішим, відставте нехай трошки прохолоне.
— Можна пакувати в слоїки так щоби гумка злапала.

Вживати конфітури з глоду як харч для тих самих потреб, що й мармеладу. Очевидно, що конфітури ці є дуже смачні, мають приємний запах, та можуть бути природним складником для покращання власного здоровля.

Іванна Зельська

ПРАННЯ ВИШИВКИ

Лусь! лусь! лусь! — вибивали на пралі жіночі праники, де пралося білля цілої родини. Колись так прало ціле село, де збереглась вишивка. Такі часи прання давно минули у змінених обставинах нашого побуту. Місто мало інші звички прання, але прання було особливою подією. Тепер із пранням мало проблем мають молоді господині, бо наставлена машина до прання виконує роботу добре і скоро.

У добробуті виростає молоде покоління і для прання вишивки потребує нашого досвіду, бо ж таки час-до-часу вишивку треба випрати. В загальному вишивані речі треба прати в зимній воді й руками не вживаючи ніякого „детирджент", а звичайний кусок мила "Sunlight", а можна і плинного мила для зимної води, або "Tide". Від досвідчених старших жінок я зібрала деякі відомості про те, як найдоцільніше прати вишивані речі, тому можу з молодшими поділитися їх досвідом.

1. Розводимо мило в зимній воді
2. Замочуємо і зараз перемо нажимаючи руками
3. Полощимо в кількох водах а до останньої додаємо дрібку оцту
4. Не викручуємо, лиш витискаємо надмір води
5. Завинути в рушник, щоб вибрав воду
6. Просушуємо в холоді, щоб вишивка не доторкалася полотна, що на ньому вишита
7. Прасуємо вогке, відтискаючи вишивку з лівої сторони. Це стосується всіх вишивок на льняному полотні, а якщо воно зіпране, то перед сушенням легко підкрохмалюємо вареним крохмалем. Пляма на синтетичному полотні повинна підлягати приписам, що стосуються того матеріялу.

Залишені після прання плями на полотні можемо позбутися. Стосуємо звичайно таке поступування, що вказане для вибілювання різних плям не торкаючи вишивки. Плями плісні не відпираються. Їх позбудимося звичайним плином до вибілювання "Javex", чи інші, так поступаючи. Суху серветку натираємо в місці плям ватою змоченою у вибілювачі. По зникненні плям полощемо цілу річ докладно в зимній воді, а все слідуюче проходить нормально, як подано вище.

Теперішні нитки ДМЦ линяють, тому перед їх ужиттям заварити їх в воді з додатком оцту. Кажуть, що нитки марки "Clark" не линяють і є ліпше скручені.

Під прямими промінями сонця вишивка половіє — блідне. Проміння сонця через прозору фіранку, вишивці не шкодять. Можливо, що накриття прозорим пластиком, виконує ту саму функцію.

Якщо вишивка вже закрасила біле полотно, то виперіть ще раз у "Tiide" і дальше поступайте, як подано вище, починаючи від 3. За кожним наступним пранням полотно очищується.

Не маю відваги спробувати того, що мала скількість "Javex" — вибілювача у воді вибілює полотно, а не шкодить вишивці.

Якби при читанні моїх рядків комусь пригадалось якесь удосконалення — нехай долілиться з читачами.

У дванадцяту річницю смерти тата й чоловіка, бл. п. Антона Кирилюка з Галлок, Мінн., який упокоївся 24 серпня 1970 року, син Всеволод Кирилюк з мамою Оленою і родина складають у світлу пам'ять покійного $36.00 на „Промінь". Покійному Антонові вічна пам'ять.

Родина Кирилюків, Галлок, Мін.

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок з найкращих квітів у першу річницю упокоєння нашого дорогого сина Кенета, якого Бог покликав несподівано 26 липня 1982 року. Пам'ять про тебе, сину останеться в наших серцях назавжди. У світлу пам'ять Покійного засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Мама і тато —
Олена і Мілько Клемецькі, Роблін, Ман.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ОТТАВА, ОНТ.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 7-го грудня 1981 р. в українській православній авдиторії. До відділу належить 46 членок. Уступаюча голова Зора Джексон здала свій звіт з праці відділу, як також інші членки заряду. Вибрано новий заряд на 1982 рік, головою якого стала Василина Даркович. Праця почалася приготовленням концерту Св. Миколая, в якому брали участь шкільні діти, СУМК і учительки. В січні соціяльний комітет приготовив Йорданську Вечерю. В лютому відбулося свято Лесі Українки, „Променя" і нового членства. Членки висилали ношені речі українцям в Европі і Північній Америці. В березні виступали на телевізії з писанням писанок та традиційним великодним печивом. Провадили лекції писання писанок. Брали участь в Міжнародньому Жіночому Тижні. Їздили на З'їзд Східньої Округи С.У.К. Дали доповідь про Великдень і наші звичаї в Оттавському „Борд ов Едюкейшен". В травні приготовили програму Дня Матері і мали мистецьку виставку п-і Н. Сахно з Торонта. В червні відбувся спільний обід з відділом ТУС, гостем був проф. В. Тарнопольський, який пояснював людські права нової конситуції. В липні брали участь в програмі Українського Дня з рамени КУК. В серпні їздили на оселю Св. Софії, на окружні святкування православної молоді Східньої Канади. У вересні почались приготування до українських шкіл. В жовтні бідбулось свято книжки. В листопаді гостили Східний Провінційний З'їзд СУС. Брали участь в базарі СУМК. Вітали нових громадян. Брали участь в Жіночій Раді і в Міжнародній Амнестії.

До Української школи, Садочку і Недільної школи вчащало 19 дітей. Учительками є: добр. Е. Божик, Галина Михальчук, о. Роман Божик і Василина Даркович. Відділ СУМК начислює 17 членів, з якими працюють добр. Євгенія Божик, о. Роман Божик і Ненсі Вестон.

Відділ складає пожертви на Церкву, СУМК, добродійні цілі, пресу, Музей, Інститут Св. Володимира, тощо.

Фінансовий звіт: прихід в 1982 р. — $25,896.00, розхід — $21,690.00.

Галина Михальчук,
уступаюча рефер. „Променя"

— — —

Доповнюючі Загальні збори відбулись 15-го лютого 1983 р., на яких вибрано повну управу на 1983 рік. Управа складається: уступивша голова — В. Даркович, голова — Л. Подольська, 1-ша заступниця — добр. Ґ. Божик, 2-га заст. — Р. Боровська, рекордова секретарка — О. Самець, кореспонденційна секр. — Г. Михальчук, касирка — К. Мосійчук, культ.-освітня реф. — Г. Михальчук, соціяльний комітет — Г. Желем, М. Пустяк, Г. Ґанін, К. Ляшук. Добродійний комітет — В. Чіх, В. Даркович; бінго — К. Корінець, крамничка — З. Волох, „Промінь" — І. Мушка. Недільна школа — добр. Ґ. Божик. Телефонічний комітет — Р. Боровська, С. Новицька. Церковний комітет — Г. Желем, Т. Штепа, К. Ляшук. Делеґатка до КУК — Г. Михальчук. Делеґатки до Жін. Ради — Г. Ґанін, Н. Стронґ. Суспільна Служба — Г. Михальчук, В. Даркович. Міжнародна Аменстія — Д. Кір. Фолк

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ОТТАВІ

Сидять зліва до права: Покійна А. Водяна, С. Новицька, Г. Михальчук, І. Даркович, З. Джаксон, О. Самець, добр. Ґ. Божик, К. Мосійчук. Стоять — другий ряд: В. Чіх, О. Новицька, Г. Желем, З. Волох, М. Мех, П. Крокош, І. Мушка, З. Кислиця, С. Прокопович, І. Каван, М. Лазарович. Третій ряд: К. Ляшук, М. Пустяк, В. Савченко, Л. Шульгин, Г. Ґанін, І. Товстоварик, Л. Подольська, Д. Кір, Ґ. Заячковська.

Артс Кавнсил — Ґ. Заячковська. Контрольна комісія — Ґ. Ковалик, М. Лазарович, І. Мушка.

Управа відділу за 1982 рік вив'язалась дуже сумлінно із свої завдань за що дістала признання від усіх присутніх членів.

Нова управа намітила загальний плян праці на 1983 рік до якого входить: Роковини Л. Українки, Шевченківські роковини, писання писанок і демонстрації, Великодне свячене і Свято Матері, членський чай і свято книжки, курс вишивання.

Рішено відзначити 50-ту річницю голоду в Україні в своїй громаді як і постановлено інформувати в англійських газетах (оголошення), по радіо і телевізії про цю страшну подію.

Також всі члени підписали листу долучену до листа до федеральних парляментаристів з протестом показування порнографії на платній телевізії.

І. Мушка

ЕДМОНТОН

ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ

Річні збори відділу ім. Кн. Ольги при церкві св. Михаїла відбулися 12 грудня 1982 р. Присутніх членок було 27. Збори відкрила заст. голови пані Ґ. Зотик молитвою. По молитві вшановано покійних членок хвилиною мовчанки. Звіт з минулорічних зборів прочитала секретарка пані Л. Король.

Касирка пані С. Павлюк здала фінансовий звіт відділу. Минулого року лишилось у касі $6,026.53, приходи в 1982 р. — $20,374.58, видатки — $16,210.58, в касі лишилось $10,190.58.

З діяльності відділу звітувала заступниця голови пані Ґ. Зотик: Впродовж року відбулось 9 місячних зборів, влаштовано свято День Матері і Святого Миколая; членки допомагали на чаю для Владики Бориса, Так само на весняному чаю Пров. Екзекутиви та під час фестивалю спадщини на Український День на селі. Членки влаштували два базари, спільне свячене і спільну Святу Вечерю.

Комітету відділу, що здавали звіти: Добродійний — пані Г. Репка, церковний — пані Хіжак, референтка журнала „Промінь" — пані Д. Воронюк, бібліотеки — пані Ф. Терновець, С.У.М.К. — пані С. Воземірська, освіти —пані Ґ. Васильців, бінговий комітет — пані Д. Татарчук, М. Ангел і Г. Михальчук, шкільний — пані Ґ. Васильців і пані С. Воземірська.

О. Зачернюк, кор. секретарка

КЕЛОВНА, Б. К.

ВІДДІЛ ІМ. САВЕЛІ СТЕЧИШИН

Річні збори відділу відбулися 6 грудня 1982 року в парафіяльній залі в присутности 42 членки. Голова відділу пані Ратковська відкрила збори молитвою, а хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Секретаркою зборів була Зеновія Талпаш, яка прочитала протокол з останніх річних зборів.

Голова пані Ратковська подякувала господиням і членкам які так щиро доглядали кожну справу і заст. голови пані Марії Мельничук за допомогу. По цім слідували звіти членок управи і комітетів.

Впродовж року відбулось 8 місячних зборів і річні зборита 5 засідань заряду. Членки приготовили Йорданську Святу Вечерю, ходили колядувати, влаштовували новорічну забаву з Маланкою. Сходились членки до залі, вишивали різні речі на базар, писали писанки, робили показ писання писанок, влаштували весняний чай і випродаж великодного печива, продаж писанок на $300.00, дарували свячене старшим і хворим членкам.

Приготовили концертову програму на свято Лесі Українки, Тараса Шевченка ,День Матері, пікнік на День Батька, брали участь у полевім Богослуженні, видавали обіди і перекуски на храм, ювілеї, весілля, похорони, День Подяки. Продавали білети для музею, брали участь у Святі Книжки з ТУС і з тієї нагоди жертвували $100.00 на журнал ,,Промінь". Дарували печиво до ,,Нирсінг Гом", набули нову посуду до кухні, вислали $100.00 на історію Союзу Українок Канади, на історію перших українських поселенців, $136.00 на „Промінь" і на Колегію Св. Андрея $300.00, влаштували чотири випродажі домашнього печива і осінній базар, чайне прийняття для заслужених членок, вислали делеґатку на З'їзд до Ванкуверу і дали $25.00 на членство в Амнестії та жертвували $100.00 на місцевий медичний фонд, передали $9,000.00 до церковної каси і $60.00 за членство до Музею в Саскатуні. Причинились програмою до 90-ліття українських поселенців. Шпитальний комітет відвідує хворих, висилає квіти, картки.

Наші прибутки за 1982 рік були: $22,145.43, видатки — $20,455.22, в касі осталось $1,609.21.

Заряд відділу на 1983 рік: голова — Анастасія Ратковська, заст. голови — Марія Мельничук і Маруся Гусь, касирка — Дора Марцишин, рекорд. секр. — Оля Кіндрачук, кореспонд. секр. — Наталя Іванишин.

Контрольна комісія — Марія Мартинюк, Маруся Гусь, Марія Бойко.

Комітети: освіти — Маруся Гусь, Гелена Новосад; квіти до церкви — Анна Тодор, Марія Митран, Анна Ворбек. Музей і мистецтво — Оля Кіндрачук, Дора Марцишин, Гелена Новосад, Павліна Гакман. Оголошення — Надія Фик, Маруся Гусь, Марія Мартинюк. Членства — Марія Митран. Базарів — Анна Тодор, Надія Фик, Лора Корильчук, Ліна Вилсон, Ліна Садовик, Марія Свитик, Пала Москалюк. Хворих — Олександра Тимчук, Сейді Макаренко, Марія Туткалюк. Сестрицтво — Тіна Павлишин ,Марія Мельничук, Дайна Костюк, Стела Бодуцька. Телефонів — Кері Токарик, Юстина Бодовська, Марія Копан, Катерина Бартко, Розалія Петращук, Анна Міхальчук. Кухарки: Марія Бурдена, Бесі Ґнип, Катерина Швець, Оля Кіндрачук. Референтка „Променя" і архіву — Анна Ворбек.

Анастасія Ратковська — голова
Зеновія Талпаш — секр. зборів

ГАМІЛЬТОН, ОНТ.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу ім. Лесі Українки відбулися 23-го листопада 1982 року в шкільній авдиторії при Соборі Св. Володимира. На відкриття, голова пані Галя Олексюк привітала членок і гостей. Отець М. Равлюк провів молитву, а після молитви вшановано пам'ять членок, котрі відійшли у вічність однохвилинною мовчанкою й відспівано „Вічная пам'ять". Предсідницею зборів вибрано Орисю Сушко, а секретаркою Наталю Бал.

У своїм привітальнім слові, о. Равлюк склав сердечну подяку за віддану працю, за фінансову підтримку для громади і молоді — свідоцтвом чого є, що відділ є великий і силь-

ний. Особливо подякував голові, Галі Олесюк за її щиру жертвенну працю у чотирорічній каденції. Новій управі побажав найкращих успіхів. Слідували звіти управи, референток і комітетів, які представили вложену працю відділу протягом року. Відбулося 8 місячних зборів, піврічні й одно засідання. Відсвяткували академію в пошану поетеси Лесі Українки. Програму вложив освітньо-культ. комітет, в якім брала участь наша молодь і також включено приємну точку, де членки котрі вже належать до С.У.В. 25 років були відзначені.

Членки брали участь у річно-відзначуванім Святі Державності, що його координує відділ КУК у Гамільтоні.

Відбулися успішні: весняний базар, писанкове бінго, випродаж вживаних речей. Членки приготовляли на різні громадські традиційні імпрези: Йорданську Святу Вечерю, Свято Православія, поминальний обід, Великодне спільне свячене, надзвичайний бенкет підчас візитації Преосвящ. Владики Василія й голови Консисторії митр. прот. д-ра Г. Удода. При цій оказії Владика Василій посвятив докінчений проєкт нашого собору — розмалювання ікон.

Відділ отримав признання від громади Св. Володимира за фінансові пожертви; за проєкт, що покрили сходи й вхід до престолу килимом в церкві та закінчення ремонту сходів і хідники біля церкви (кошт понад $25,000). Відділ бере активну участь в церковних справах — чотири членки є в заряді; сестриці дбають щоб церква завжди була в найкращому порядку. В виховних ділянках наші членки вчителюють в Рідній й Недільній школах під проводом директорки В. Логин і добр. Ґ. Равлюк; опікуються молодшим відділом С.У.М.К.; підтримують старший відділ С.У.М.К. і танцювальний ансамбль. Делеґатки учащали на піврічний з'їзд СУС в Ст. Кетеринс і брали участь у з'їзді СУС Східньої Канади в Оттаві.

Причинилися фінансово-допомогою для Східньої Екзекутиви С.У.К. підчас спровадження української православної дівчини з Польщі. Постаралися з жертвою голубцями до Інституту Св. Володимира підчас їх „Каравани". Поза працю відділу делеґатки беруть активну участь в Місцевій Жіночій Раді; Інституті Св. Володимира в Торонто, в жіночім відділі КУК в Гамільтоні, де урядували як голови по однорічній каденції — Орися Сушко і Тамара Дудка.

З більших пожертв за рік. на церкву $4,622 (за килими) і $400, фонд докінчення „Золотої Брами" — $7,000, Інститут Св. Володимира в Торонті — $1,000, „Промінь" — $234, СКВУ — $100. СУМК (Танцювальну групу — $600 (на подорож до Оттави на з'їзд), Недільну школу — $140, Музей Саскатун — $100, Музей Торонто — $100.

Фінансовий звіт: Прихід за 1982 р. — $13,865.08, розхід — $11,701.97, перенесено на 1983 р. — $2,163.11.

Склад управи на 1983 р.: уступивша голова — Галя Олексюк, голова — Уляна Криворучко, 1-ша заст .голови — Галя Липка, 2-га заст. голови — Тамара Дудка, рекордова секретарка — Марія Пилипюк, заст. рекордової секр. — Галина Кристанович, фінансова секретарка — Євгенія Гребенюк, касирка — Галя Олексюк. Контрольна комісія — Анна Грицик, Ірина Серватяк, Анна Кіт.

Референтки: культ.-освітня — Тамара Дудка, „Променя" — Анна Українець, Рідної школи — Варвара Логин, Недільної школи — добр. Ґеня Равлюк, Інститут Св. Володимира — Надя Стретді, молодшого відділу СУМК — добр. Ґ. Равлюк, Ф. Клим, старшого відділу СУМК — Орися Сушко, танцювальної групи — Орися Сушко, архівів — Марія Пелеп'як, Наталя Бал, Жіночої Ради — Розалія Окраїнець. Відвідування хворих — Розалія Окраїнець, Катерина Баюс, Євгенія Гребенюк, Галя Лазарович.

Програмовий комітет — Галя Липка, Надя Стретді.

Сестриці: Теодора Швед, Євдокія Роман, Катерина Баюс, Розалія Окраїнець, Ніна Павлюк, Анна Радчук, Варвара Авраменко, Анна Корній, Оля Радчук, Анна Козак.

Почесні сестриці — О. Антонюк, М. Шічовий, Д. Загарій.

Господині — Марія Баран, Розалія Окраїнець, Ніна Павлюк, Лідія Стриховська. Догляд кухні — Марія Баран.

Телефонічний комітет — очолює Л. Скварчук, члени: М. Глущенко, Г. Довбета, І. Струсь, Т. Швед, П. Дибко, О. Дробот, Х. Кошура, А. Радчук.

Н. Бал, секретарка зборів

НОРТ БЕТЕЛФОРД, САСК. ВІДДІЛ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

Річні збори відділу відбулися в неділю 12 грудня 1982 р. в церковній залі. Пані Анеля Ничик, голова, відкрила і провадила зборами. Хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Пані Ничик у своїм звіті склала щиру подяку зарядові і членкам за їх співпрацю, довір'я і підтримку в різних ділянках.

Секретарка Марія Саранчук прочитала звіт річних зборів і деіяльність за минулий рік.

Касирка Савеля Лазарович подала фінансовий звіт: Приходу за рік 1982 було $9,701.90, розходу — $6,626.75.

Урядниці різних комітетів звітували про цілорічну діяльність.

Впродовж року відбулось 8 місячних зборів і одне засідання із церковним зарядом.

В культурно-освітній ділянці відбулось свято Лесі Українки читанням та перекускою. В жовтні вітали пані Савіцьку від музею. Вшановано членку пані Анну Завальську з нагоди 25 літ членства.

Приготовили пущення, видали обід і вечерю підчас окружного сумівського з'їзду; спільно з церковною громадою храмовий обід, осінній базар, чай і випродаж шиття й печива; подавали похоронні обіди й перекуски; влаштували весняний продаж печива.

Відділ опікувався українською школою в якій навчали добр. Ю. Стеценко і пані Ольга Бицкал. Членки відділу помагали сумківцям у підготовці до з'їзду як і в надзірній раді. Також допомагали у закупленні білетів на королеву.

З добродійної праці — відвідували хворих в лікарнях і висилали картки побажань та співчуття. На закінчення літніх курсів, в оселі Зелений Гай, даровано поживу.

Членки помагали у розвожуванні їжі для старших, так зв. „Мілс он Гвілс". Як і в минулих роках помагали в збірці на поборювання рака. Жертвували на вінок для поляглих у двох світових війнах і на різдвяні дарунки для учнів Рідної школи. Допомагали у збірці на музей в Саскатуні. Членки ходили колядувати на церкву і співають у церковному хорі.

Членки сестриці впродовж року дбають про прикрасу і чистоту церкви.

За 1982 рік відділ жертвував на такі цілі: церкву, „Промінь", на здвиг

молоді, для Музею, на Фундацію СУС, організаційний фонд, для СУМК, на добродійні цілі, і для Української школи. Також передплачуємо „Смолоскип" і „бюлетень „Амнестія".

Заряд на 1983 рік: уступаюча голова — Анеля Ничик, голова — Марія Сохацька, 1-ша заст. голови — Ольга Бицкал, 2-га заст. голови — Ольга Ружецька, 3-тя заст. голови — Ґеня Галевич, секретарка — Докія Кіндрачук ,заст. секр. — Анна Іванчук, касирка — Савеля Лазарович.

Добродійний комітет — Ґеня Галевич. Референтка „Променя" і куховарських книжок — Ґароля Білик. Пресова кореспондентка — Савеля Харко. Комітети: архіву — Анна Гарбуз і Ольга Бицкал, шиття — Анна Завальська, Катерина Друль, Катерина Пензій; печива — Тетяна Савчук, Марія Дмитрук, Анеля Багрій, Савеля Ткачук; бібліотекарка — добр. Ю. Стеценко.

Контрольна комісія — Катерина Друль, Марія Саранчук, Анеля Ничик.

Марія Саранчук, секр.

ВАНКУВЕР
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу ім. Л. Українки при Катедрі Пресвятої Трійці у Ванкувері відбулись 5-го грудня 1982 р. в присутності 49 членок. Збори відкрила голова відділу, пані Л. Митрук і попросила настоятеля о. митр. Юрія Туржанського провести молитву, після чого однохвилинною мовчанкою вшановано членок, які відійшли до Господа.

Фінансова касирка пані М. Вакалюк прочитала імена повноправних членок. На предсідницю зборів було вибрано пані Л. Митрук, а на секретарку пані Г. Загоруйко. Слідували звіти управи та голів комітетів.

Відділ в біжучому 1982 році мав 9 місячних зборів і 2 засідань управи та комітетів. Фінансова секретарка пані М. Вакалюк вручила кожній членці видрукований фінансовий звіт.

Наші членки допомагають в праці при громаді, опікуються СУМКівцями, Рідною і Недільною школами, співають в катедральному хорі, належуть до сестрицтва, що дбає про чистоту і порядок в Церкві.

Маємо свої представниці до КУК, Жіночої Ради, „Емністі Інтернешонал". Маємо слідуючі комітети: Мистецтва, культосвіти, соціяльний, добродійної праці, вишивальний гурток, який проводить добродійка З. Туржанська. Продаж куховарської книжки надалі доглядає п. Н. Трафаненко. Більші видатки на 1982 р. були такі:

Музей в Саскатуні — $2,070.00, СУМК — $1,003.35, бюджет — $700.00, допомога теологові — $500.00, „Промінь" $345.00, українська школа — $225.00 і багато дрібніших видатків. Контрольна комісія, перевіривши всі рахунки, внесла вотум довір'я уступаючому заряду.

Заряд на 1983 рік: голова — Л. Митрук, 1-ша заст. — Емілія Чуйко, 2-га заст. — Анна Мануша, рекорд. серкретарка — Марія Вакалюк, кор. секр. — добр. З. Туржанська, англомовна секр. — Славка Стасюк, касирка — Марія Стівенс, кух. книжка — Н. Трафаненко, СУМК — Д. Смит і Вікторія Пушка, українська школа — О. Соджонки, бібліотека і архіви — Л. Митрук, „Промінь" — М. Ременда, оголошення — В. Пушка, КУК — М. Вакалюк, Г. Токарик і Н. Воробець, Жіноча Рада — Л. Митрук, Г. Токарик, „Емністі Інтерн." — О. Соджонки, мистецтво — Н. Заведюк, С. Стасюк, Д. Смит, А. Мануша, Г. Загоруйко, С. Шумей, С. Катник, Р. Катон. Культ.-освіт. ком. — Г. Загоруйко, М. Ременда, О. Дзюбенко, добр. праця — Л. Митрук, М. Вакалюк. Соц. комітет — С. Шульган, М. Микицей, О. Козій, Н. Стоцька, А. Лайтгарт, М. Березяк, А. Ковалюк, К. Бабічук, М. Ахтимійчук, О. Мельник. Сестриці — М. Кульба, І. Твердун, Н. Стоцька, М. Гаврищук, Л. Митрук, В. Маскаль, У. Гомола, А. Лайтгарт. Кухарки — К. Громик, Н. Трафаненко; помічниці — М. Гаврищук, Ю. Лю, А. Лайтгарт, Д. Чорнописка, К. Мащак.

Контрольна комісія — Н. Воробець, С. Шульган, Н. Заведюк.

Л. Карпінська — рек. секр. на 1982 р.

МЕЛФОРТ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися в неділю 28 листопада 1982 р. о годині 2--ій по полудні в церковній залі в присутності 21 членок.

Голова пані К. Фідик відкрила збори і попросила пана Петрова провести молитву, а по тім хвилиною мовчанки вшановано пам'ять покійних членок. Голова подякувала членкам за добру співпрацю. Предсідницею зборів була пані Анна Петрів, а секретаркою А. Спелей.

Впродовж року відділ мав 9 місячних зборів, членки відвідували хворих, співають в церковному хорі, підчас Різдва ходили колядувати разом з членами церковної громади. Влаштували свято Лесі Українки і Тараса Шевченка та подали чай. Приготовили поминальний обід, так само обід на храм нашої церкви, спільне свячене, День Подяки, влаштували продаж великодного печива і писанок та подали чай, мали „бінго" в домі старших громадян. Вшанували громадян в 25-ий ювілей подружжя. Членки помагали з обідом в окружній польовій Службі Божій. Подали чай підчас прийняття о. і добр. Крочаків .

З пожертв відділ дав $'5.00 на „телемиракл", вислали $50.00 на Український Музей в Саскатуні. Заплатили за фарбування церкви в середині та фарбовання церковної бані знадвору, пофарбували підлогу в залі під церквою та покупили речі до залі.

Пані Копачівська попросила членок висловити подяку голові відділу пані К. Фідик за її щиру працю у відділі, на якій вона як голова вибула п'ять років.

А. Спелей, секретарка

МАЗЕПА, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори жін. товариства відбулись 3-го листопада в домі Катерини Король. 14 членок було присутніх.

Голова Дорис Маковська відкрила збори молитвою „Царю Небесний" і хвилиною мовчанки в пошану нашим відійшовшим матерям — членкам і воякам. Предсідницею зборів була О. Маковська.

Всі комітети здали свої звіти. Голова подякувала членкам за їхню так гарну кооперацію впродовж року. За рік членки відбули 11 місячних зборів і одні річні збори. На зборах читали обіжники і всю іншу кореспонденцію від Централі і Провінційної Екзекутиви та цікаві статті з „Променя".

Діяльність: видали чотири похоронних обіди, осінню вечерю, влаштували роковини Шевченка, День Матері, храм, День Подяки і бінго.

Відділ складає поважну суму грошей на всяку добродійну працю. По-

силаємо квіти і карточки-поздоровлення хворим членам до шпиталю. Помершим членам купуємо вінок, обмінюємось подарунками на зборах у святочний місяць січень.

Виконуємо свої обов'язки до Централі Союзу. Маємо представницю до оселі „Тризуб" коло Кристал Лейк — Савеля Король. Маємо представницю до „Ґейтвей Лодж" у Канорі — О. Маковську. Посилали делеґатку на Провінційний з'їзд до Йорктону — Дорис Маковську.

Цього року в касі нам осталось — $999.33. Товариство жертвує на місцеву церкву, Народний Дім, оселю „Тризуб", „телемиракл", стипендійний фонд та інше.

Заряд на 1983 рік: голова — Дорис Маковська, заст. Адраянна Ягольниць ка, рекордова і кореспонденційна секретарка — Ольга Маковська, заст. — Іванна Завісляк, касирка — Катерина Король, фін. секр. — Савеля Король.

Контрольорки — Катерина Корній і Мілька Киба.

Програмовий комітет — Іванна Завісляк, Марлін Король і Анастасія Ковалишин. Господині — Ліна Король, Вікторія Король, Анастасія Ковалишин і Розалія Киба.

Членки відділу в Мазепі бажають журналові „Промінь" і його редакторці всього найкращого та доброго успіху на майбутнє. Також і всім читачам.

О. Маковська, секр.

СМОКІ ЛЕЙК, АЛТА.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 8-го грудня 1982 р. у Народнім Домі. Присуніх членок було 22.

Голова відділу Дорис Слемко відкрила збори молитвою. Хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Подякувала членкам за співпрацю і просила, щоб далі гармонійно працювали.

Секретарка Марія Видюк прочитала звіт про діяльність відділу за минулий рік: Відбулося 11 місячних зборів і кілька засідань управи і комітетів. Вислали бюджет до Централі, річну пожертву до Українського Музею до Саскатуну; пожертву на „телерама". Дали $1,000.00 на дзвони до церкви, продавали білети в користь Українського Музею в Саскатуні. Продавали поживу і прибрали парадний віз на наш „День спадщини". Наш відділ дає фінансову допомогу церкві, Народньому Домові, українським танцюристам, недільній школі і що потрібно до парафіяльної резиденції. Влаштували вечерок вшанування трьох членом за їх 25 літнє членство при відділі: Єлену Палічук, Дорис Слемко і Марію Клим. Голова Провінційної Екзекутиви Іванна Дженис вручувала їм грамоти, Гостини вечерею студентів Інституту Св. Івана з Едмонтону, які виступали тут з концертом. Гостили Линду Лазарович на її заклик знавців-піонерок тканння. Їздили на провінційний весняний чай до Едмонтону та вислали делеґатку на Пров. З'їзд до Едмонтону. Влаштували осінній показ моди і чай. Провели навчання учням печення бабок, пасок та писання писанок і як приготовляти кошики для свячення пасок на Великдень. Влаштували концертом День Матері, свято Лесі Українки і Тараса Шевченка і Свято книжки. Займаємось спільною громадською Святою Вечерою, маємо зустріч Нового Року, приготовили пирогову вечерю. Комітет відвідує хворих і старших громадян в їх приміщенні та „Нирсінґ гом". Референтка журнала „Промінь" займається передплатами. Висилаємо картки з різними побажаннями. Членки працюють в кухні, приготовляють обіди та інші підприємства в громаді. У 1982 році 10 членок були присутні на кожних зборах.

Приходу в 1982 р. було $21,738.69, розходу — $16,439.66, в касі осталось — $8,462.65.

Управа відділу на 1983 рік: Доріс Слемко — голова, Марія Дириновська — заст. голови, Марія Фидюк — секретарка, Марія Кокотайло — касирка,

Референтки і комітети: Марія Паламарик — Променя", Катерина Латоцька — видавничих справ (фундації), Марія Антонюк — українська преса, Марія Криколович — англомовна преса, Ілена Палічук реф. карток, Луіз Врайт і Лорийн Лиськів — недільна школа, освіти — Марта Рацой і Анна Макаренко. Номінаційний комітет — Катерина Латоцька, Доріс Кучмак і Катерина Микитюк.

Контрольна комісія — Павліна Седовий, Петруся Колотилюк і Марія Івасюк.

Відділ б а ж а є редакції журналу „Промінь" якнайкращих успіхів.

Марія Фидюк, секретарка

СВЯТО ГЕРОЇНЬ
СТ. КЕТЕРИНС, ОНТ.

Заходом жіночих організацій ОУК, ОЖ ЛВУ, СУК, ЛУКЖ, влаштовано Свято Героїнь 27 лютого 1983 року.

Панахиди за героїнь були відслужені в українських церквах.

Святочний концерт відбувся в церковній залі св. Кирила і Методія, о год. 2.30 пополудні. Відспіванням хору „Десна" — канадського гимну, почато програму. Свято відкрила культ-освітня референтка Леоніда Кушнір і попросила присутніх однохвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять героїнь.

Жіночий хор „Десна" при ОУК — під керівництвом Надії Павлович, акомп. Лесі Прокопець, відспівав „Ой вербиченько". Глибокого змісту деклямацію „Мученицької смерти Ольги Басараб" слова О. Цукорника, виголосила Марія Боровська. Пісні „Лети тужлива пісне" і „Синові" — гарно виконав хор „Десна". Рецитацію „Поклін" — слова Л. Мурович, вміло виконала Надя Чорненька. Піяністка Леся Прокопець з великим чуттям відіграла „Імпромпту" — муз. Ф. Шуберта.

Святочну доповідь виголосила всім відома письменниця Леся Храпливa-Щур з Лондону, Онт. В дуже змістовній і чутливо виголошеній доповіді, підкреслила значення святкувань і деличність героїнь нашого визвольного змагу. Взоруючись на подвигах героїнь — неначе хотіла, щоб все нею сказане закріпилось в наших душах на завжди... Дальше слідував виступ хору Гомін при Осередку СУМ — під керівництвом Михайла Бубна, пісня „Сплять герої" — слова Атаманчука, муз. О. Зрезденя. Вірш Лариси Мурович „Героїням УПА" дуже гарно рецитувала Михайлина Бабій. Пісню „За Тебе Україно" слова В. Щурата, муз. Людкевича з чуттям виконав хор Гомін.

В імені організаторів свята Орися Ткаченко, подякувала всім учасникам за виступи та присутнім за таку численну участь. Національним гимном закінчено свято. Прихід з концерту в сумі $336.00 (включений гонорар Л. Храпливої-Щур) переслано до СКВУ для вдів і сиріт полїтв'язнів в Україні.

Після концерту відбулася товариська зустріч з письменницею у гостинному домі п-ні В. Прокопець.

Леоніда Кушнір, культ-освітня реф.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У світлу пам'ять митр. прот. Стефана Симчича, який відійшов у вічність по довгій недузі дня 1-го серпня 1983 р. у Вест Ванкувер, складаємо 100 дол. на нев'янучий вінок на Фонд журнала „Промінь".

Вічна йому пам'ять!

Родини: В. і А. Воробець, А. і Л. Карпінські, М. Вакалюк, І. і А. Мануша, І. і Д. Решетник, М. і У. Гомола, М. Ременда, В. і О. Дзюбенко, С. і Л. Маскаль, В. і А. Чуйко, Ванкувер, Б. К.

— — — — —

У першу річницю упокоєння моєї незабутньої дорогої мами, бл. п. Анастасії Самець, яка відійшла від нас 4 червня 1982 року в м. Давфині, Ман. в її незабутню пам'ять складаю $80.00 на журнал „Промінь", що його покійна так любила читати. Хай пам'ять про неї завжди буде світлою.

Дочка Анна Геттен з родиною, Вінніпеґ

— — — — —

На свіжу могилу замість китиці квітів бл. п. Юрія М. Котелка — упокоївся 13 квітня у Вакав, Саск. дарую $25.00 на журнал „Промінь".

Родині висловлюю найщиріші співчуття. Покійному вічна пам'ять.

Анна Геттен, Вінніпеґ

— — — — —

Кладу китицю пахучих квітів у світлу пам'ять моїх рідних і дорогих: чоловіка Данила Пілата, сина Петра Пілата, невістку Михаліну; так само за мого доброго сусіду Николая Савчина — спочилих у різний час одні за другими, в їх дорогу пам'ять засилаю — $50.00 на журнал „Промінь".

Марія Пілат, Норт Бетлфорд, Саск.

— — — — —

У світлу пам'ять доброго приятеля Еміліяна Охітви, який упокоївся в м. травні 1983 р. в Торонті, складаю $20.00 на „Промінь". Родині висловлюємо найщиріші співчуття.

Катерина (Роляк) Ксьондзина,
St. Albert, Alta.
і дочка Розалія Бойко, Торонто
Mrs. Rose Boyko,
6 Elderidge Avenue
Toronto, Ontario M8Y 2C5

— — — — —

В першу річницю бл. пам. Григорія Ґонця, який упокоївся 24 червня 1982 р., замість пахучих квітів, засилаємо $10.00 на пресфонд журнала „Промінь" у світлу пам'ять покійного. Вічна йому пам'ять!

Дружина — Анастасія Ґонець,
діти, внуки і правнуки

— — — — —

Висловлюють найщиріші співчуття добр. Анні й д-р Наталії Апонюк по втраті мужа й батька, бл. п. митр. прот. Василя Апонюка, який упокоївся в Вінніпезі 10-го червня 1983, й засилають $20.00 на журнал „Промінь".

Марія Сулима й Ольга Райчиба, Едмонтон

— — — — —

Кладемо китицю квітів на свіжу могилу отця протопресвітера Василя Апонюка — упокоївся у Вінніпезі 10 червня 1984 р., у його світлу пам'ять складаємо $10.00 на Промінь". Поучаючі слова покійного завжди будуть з нами. Добродійці і родині складаємо щирі співчуття.

Микола і Михаліна Козар, Етелберт, Ман.

— — — — —

У другі роковини відходу у вічність мого незабутнього мужа, старшини У. Г. Армії Осипа Кваса, який упокоївся 11 вересня 1981 року, у світлу пам'ять покійного засилаю замість квітів $25.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

Дружина Марія Квас, Торонто

— — — — —

Замість китиці квітів на свіжу могилу бл. п. Стефана Ґорука, нашого сусіда, який упокоївся 14 липня 1983 р. в Гамільтоні, складаємо $10.00 на розбудову журнала „Промінь".

Покійному вічна пам'ять!

Родина Українців, Гамільтон

— — — — —

Кладу китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу бл. п. Марії Козак, мами моєї близької приятельки Олі Козак, яка упокоїлась 17 червня 1983 року в Торонті, у дорогу пам'ять покійної складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Покійній вічна пам'ять!

Наталя Давдс, Ошава

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого мужа Василя, який відійшов від нас 14 липня 1980 року; наш син Ґеоргій упокоївся 1 серпня 1979 року, в їх незабутню пам'ять складаю $50.00 на журнал „Промінь".

Марія Шапка, Смокі Лейк, Альберта

— — — — —

У другу річницю смерти нашої дорогої донечки, бл. п. Олі Москаль, яка відійшла від нас на вічний спочинок 14 липня 1981 року у місті Саскатуні, в її світлу пам'ять жертвуємо $20.00 на журнал „Промінь".

Павло і Марія Боднарчуки, Мелфорт, Саск.

— — — — —

В першу річницю смертю моєї дорогої сестри Марії Страшок, замість китиці квітів на її могилу складаю $30.00 на журнал „Промінь".

Галя Федорків, Едмонтон

— — — — —

У п'яті роковини упокоєння мого дорогого мужа, св. п. прот. Василя Мельничука — упокоївся 26 листопада 1978 року, в його світлу і незабутню пам'ять складаю $50.00 на журнал „Промінь".

Добр. Меланія Мельничук, Вегревил, Алта.

— — — — —

У світлу пам'ять покійної дорогої нам співпрацівниці, членки крайової управи Союзу Українок Канади, бл. п. Маріянни Луцюк, яка упокоїлась 11 квітня 1983 р. в Едмонтоні, кладемо китицю квітів на її свіжу могилу та засилаємо $55.00 на журнал „Промінь".

Родині висловлюємо щирі співчуття.
Єлисавета Прокіпчук, Галя Райчиба, Ольга Ганночко, Наталя Базюк, Анна Звоздецька, Надія Боднар, Наталка Фарина, Маріянна Гнатюк, Дарія Янда, Анастасія Шемелюк-Радомська, Леся Івасюк.
Едмонтон

КИТИЦЯ КВІТІВ НА СВІЖУ МОГИЛУ БЛ. П. ТАЇСІЇ БЕВШ-КОПИЛ

Дня 13 березня 1983 року, несподівано тихо у сні відійшла у вічність у власнім домі у Торонті бл. п. Таїс'я Бевш-Копил.

Таїсія уродженка Волині, до Канади прибула по Першій світовій війні. Заслужена членка Союзу Українок Канади, одна з його провідниць, свого часу займала позицію голови Провінційної Екзекутиви Союзу Українок у Східній Канаді, членка громади Катедри Св. Володимира в Торонті, кількаразова голова відділу Союзу Українок ім. Кн. Ольги, учасниця багатьох з'їздів та конґресів, читачка „Променя" та багатьох інших часописів та журналів.

Слово голови відділу ім. Кн. Ольги Марії Божик, яке вона виголосила на післяпохоронному обіді бл. п. Таїсії Бевш-Копил

Складаю глибоке й сердечне співчуття засмученим доні Наді і синові Андрієві з родинами, мужеві Петрові, п. Яців та родині, землякам волинякам, друзям та знайомим. Так несподівано вирвала смерть з нашої громади активну людину, потрясла жалем усю громаду, не говорячи уже про переживання близької родини. Наш відділ Союзу Українок утратив почесну членку лагідної розсудливої вдачі...

Молоді свої роки присвячувала Таїсія сцені. Будучи обдарована чудовим голосом, була активною членкою хору та його частою солісткою, любила театр та виконувала головні ролі. В пізніші свої роки присвячувалась для праці у своїй Православній Катедрі Св. Володимира, Інституту Св. Володимира і Союзу Українок Канади, будучи довголітньою головою та головою Провінційної Екзекутиви Союзу Українок. Мала соборницький світогляд й наче добра мати завжди старалась поєднати та помирити різні погляди багаточисельну катедральну громаду.

Ти, дорога Сестро, за свого життя зазнала і веселих і сумних подій, горя і радости — все це разом узяте називається життям. Великим твоїм горем була смерть мужа і сина. Для матері хоронити свою дитину це найбільше горе. А сьогодні з поворотом до життя в природі твоя душа, дорога Сестро відлетіла у безповоротний вирій, де немає ні болю, ні журби, а життя вічне. Вічна тобі пам'ять!

Прощальне слово від Пров. Екзекутиви виголосила також уступивша голова Юлія Головата.

На цьому післяпохоронному обіді була проведена збірка на Інститут Св. Володимира і на Катедру Св. Володимира в Торонті.

Подяку від родини склав усім муж покійної Петро Копил.

У ДРУГІ РОКОВИНИ СМЕРТИ БЛ. П. ПЕТРА МАЄВСЬКОГО

Вже друга сумна річниця, як між нами немає мого найдорожчого мужа і незабутнього тата бл. п. Петра Маєвського, який відійшов від нас на вічний спочинок 13 липня 1981 р., в місті Торонті.

Не в рідній землі довелося Тобі дорогий між мужу спочивати, нехай канадська земля буде Тобі легкою. Спи тихим сном мій дорогий муку, аж доки Господь Бог Тебе не розбудить.

Пам'ять про Тебе завжди буде живою в наших серцях і ніколи, ніколи не буде забутою.

Кладу нев'янучий вінок у світлу пам'ять Покійного, засилаю $25.00 на фонд журналу „Промінь".

Покійному вічна пам'ять!

У глибокому смутку

дружина Зінаїда Маєвська з синами Олександром і Володимиром.

БЛ. П. АННА ФІҐУС
Вайта, Ман.

В суботу раненько, 16-го квітня 1983 р., після затяжної недуги, упокоїлася в Бозі на 92 році життя, в шпиталі у Вайті — бл. п. Анна Фіґус.

Анна народилася 10-го вересня 1891 р. в великім і мальовничім селі Ґермаківка, Борщівського повіту в Західній Україні. Батьки Микола Цесміструк (1860 - 1953) й Анастасія з дому Остап'юк (1863 - 1936).

Весною в 1896 році з родичами, які попрощали своє рідне, чарівної природної краси село, прибула до Канади 31-го травня 1896 року. Родина поселилась в околиці Стюарборн (тепер Вайта) на гомстеді. Тут Анна ціле життя провела в цій околиці. 18-го лютого 1911 року одружилася в Антоном Фіґусом в (малій) церкві Св. Володимира й Ольги у Вінніпезі. Вінчав їх о. Є. Красіцький. Це був час, коли в Канаді починалося українське громадське життя й до якого вони обоє включилися.

„Український Голос", „Вісник" та „Промінь" були в їхньому домі від

перших чисел їх появи та читали вони їх від дошки до дошки. Були основоположниками Української Греко-Православної Громади Пресвятої Трійці у Вайті, допомагали в її будові та старали речі до церкви. Також були одні з основників Українського Народного Дому у Вайті в 1919 році.

Коли зорганізувався відділ Союзу Українок Канади ім. Ольги Кобилянської в 1929 році, заходами тодішнього пароха о. Єроніма Грицини, Анна була вибрана членкою до першої управи і так була постійною членкою до кінця свого життя. Любила понад все свою рідну Церкву та була відданою сестрицею її понад 15 років.

Її муж Антін відійшов у вічність 20-го грудня 1968 р., а дочка Анастасія Ґузь 16-го грудня 1964 р. Також брати — Юліян, Федір та Іван Цесміструк.

Покійна залишила в глибокому смутку: одного сина — Івана Фігуса у Вайті, три дочки: Марію з мужем Йосипом Музикою і Ольгу з мужем Григорієм Пацьорку у Вайті, та Анну Фігус-Ралько у Вінніпезі. Четверо внуків: Богдана Музику з дружиною Розалією у Вінніпезі, Маріянну Ґузь з мужем д-р Б. Халатурником у Вінніпезі, Ореста Пацьорку з дружиною Анастасією у Вайті, Дарусю Пацьорка-Смит з мужем Ґерієм в Су Сейнт Мері, Онт. Семеро правнуків: Таню і Антона Музику, Григорія і Михайла Пацьорку, Андрія, Матвія і Богдана Халатурник.

В понеділок 18-го квітня 1983 р. відбулася панахида в Українському Народному Домі у Вайті. У вівторок рано 19-го квітня 1983 р. перенесено домовину до Української Греко-Православної Церкви Пресв. Тройці, де відслужено Заупокійну Службу Божу та похоронні відправи. Служив місцевий парох прот. Володимир Слюзар та о. д-р Степан Ярмусь (на панахиді). Було дуже багато людей, щоби віддати останню прислугу покійній. Покійну поховано на церковному цвинтарі біля мужа та дочки. Запечатано гріб землею з рідного села Ґермаківки.

Після похорону відбувся заупокійний спільний обід в Українському Народному Домі, під час якого промовляли прот. В. Слюзар, Євген Подольський від Укр. Нар. Дому і Церковної Громади, Анна Подольська від

Союзу Українок та дочка Анна від родини. Господинею обіду була Анна Подольська.

Пожертви на нев'янучий вінок — призначено на Колеґію Св. Андрея — жертвували: По $25.00: Іван і Анастасія Пасерб, Люба Янкович з Торонто; Богдан і Розалія Музика, Теодора Гаврисишин, Анна Ралько з Вінніпеґу; Іван Фігус, Григорій і Ольга Пацьорка, Йосиф і Марія Музика з Вайти. По $20.00: Ольга Цесміструк, Михайло Цесміструк Брентфорд, Онт. $15.00 — Олександер Бузь з Вінніпеґу. По $10.00: Нестор і Соня Цесміструк з Транскони; д-р Петро й Розалія Кондра з Вінніпеґу; Наталя Давдс з Ошави, Онт.; Іван і Докія Бурдейні з Брентфорд, Онт.; Анна І. Цесміструк з Вайти. $5.00 — Василь і Анна Цесміструк з Вайти. Р а з о м $310.00.

Родина пожертвувала по $50.00 — на „Український Голос", „Вісник" та „Промінь".

Спи дорога мамо, бабуню та прабабуню! Нехай Канадська земля, на якій Ти так трудилася, буде Тобі легкою, а милосердний Господь нехай прийме Твою душу в оселі свої, де всі праведні спочивають!

Вічная пам'ять!

* * *

Подяка

Родина покійної висловлює щиросердечну подяку прот. В. Слюзареві, о. д-рові С. Ярмусеві за похоронні відправи та дякові Мартинові Чоботареві за спів, тим що несли домовину, тим що склали вінці на похорон та тим, які зложили пожертви на нев'янучий вінок. Сердечне спасибі жіноцтву — відділу Союзу Українок Канади ім. О. Кобилянської на чолі з Анною Подольською за участь в церкві та за приготування заупокійного обіду; приятелям і всім, які прийшли на похорон віддати останню прислугу Покійній.

Нехай Вам Милосердний Господь винагородить сторицею.

Родина

БЛ. П. ЮСТИНА БАБІЙ
Давфин, Ман.

У п'ятницю, 29 квітня 1983 рї рознеслася сумна вістка, що після довгої недуги, проживши 86 років, відійшла у вічне життя Юстина Бабій.

Народилася Юстина 20-го листопада 1896 р. в родині Івана Берната і Марії з роду Стечишин, в селі Глещава, повіт Теребовля, Західня Україна.

Приїхала до Канади з родичами 1903 р. Родина поселилася в околиці Келд — давфинського округу. Юстина Бабій здобула освіту в школах Спрус-Кріку і Лемберґу. Опісля працювала якийсь час в місті Давфині. Вийшла заміж 13 липня 1917 р. за Петра Бабія.

Молоде подружжя поселилося на фармі у дистрикті Спрус-Кріку, де фармерували до осени 1948 р. В цім році п-во Бабії переїхали на відпочинок до міста Давфину. Бл. п. Юстина належала до відділу Союзу Українок Канади в Косові, Ман., від самого початку його заснування.

Прибувши до Давфину вона безпосередньо вписалася в членство місцевого відділу С.У.К., а також з цілою родиною до церковної громади св. Юрія. Тут щиро з посвятою працювала на церковній і громадській нивах.

Маючи незвичайну лагідну вдачу вона здобула собі любов, пошану і багато приятелів. Юстина Бабій цікавилась загально громадськими і церковними справами. Любила читати „Український Голос", „Вісник", журнал „Промінь", а також позичала книжки в бібліотеці відділу, перечи-

тувала їх та ще інших заохочувала до читання.

Понад усе Юстина була обдарована християнськими чеснотами, зберігала традиції і звичаї. Дбала про чистоту в церкві, була старшою сестрицею 17 літ церкви св. Юрія, за що іменовано її почесною членкою. Почесне членство отримала також від відділу С.У.К. ім. Лесі Українки в Давфині 1977 р. за її віддану працю.

У неділю, 1-го травня ц. р. настоятель прот. І. Труфин відслужив панахиду в похороннім заведенні Сніт-Стрільчук. Дякували І. Сторожук, Г. Клапоущак і Ф. Швець. Члени помагали співати у жалібній відправі.

У пеноділок, 2-го травня ц. р. в місцевій церкві св. Юрія відслужено похоронну Службу Божу при великій участі родини, членів і приятелів. Членки відділу С.У.К. держали прапор і світло. Труноносцями були внуки і правнуки.

Тіло бл, п. Юстини поховано на цвинтарі Риверсайд. Над гробом з прощальним словом взяли участь почесна членка М. Андрейчук і голова відділу Р. Грицай. Після похорону відбулася тризна в Українській Православній авдиторії. Прот. Є. Труфин висловив співчуття родині та подяку всім тим, що віддали покійній останню прислугу. Знову промовляла М. Андрейчук і Ф. Чайковський, голова авдиторії. Від роддини склав подяку син Михайло.

Бл. п. Юстина залишила у смутку мужа Петра, трьох синів, Михайла з родиною у Вінніпезі, Василя в Давфині і Мирослава в Портедж ля Прері, вісім внуків і шість правнуків.

Смерть покійної попередила донечка Анна, брат Федір, три сестри: Анна, Катерина й Анастасія.

Спи дорога дружиною, мамо, бабуню і прабабуню! Нехай канадська земля, на якій Ти так трудилася, буде Тобі легкою, а милосердний Господь нехай прийме Твою душу в оселі свої де всі праведні спочивають. Вічна їй пам'ять!

М. Білоус

* * *

Подяка

Щира подяка всім тим, що не пожаліли часу й прийшли віддати останню прислугу нашій дружині, мамі, бабуні і прабабуні. Дякуємо о. Є. Труфинові за відслуження похоронних відправ, дякам і співакам за спів, членкам С.У.К. за прислугу біля домовини в церкві і за щирі слова на цвинтарі. Дякуємо родині і друзям за розради, квіти та грошевий дар на відправи і молитви.

У світлу пам'ять покійної складаємо $100.00, з того $50.00 на „Український Голос" і $50.00 на журнал „Промінь".

Василь і Мирослав з родинами
Муж Петро, сини: Михайло,

БЛ. П. АННА КОПАЧІВСЬКА

В суботу 12-го березня 1983 року, Анна Копачівська прибула з родиною на поминальне Богослуження і обід за померших сусідів, який відбувся в церкві Всіх Святих в Мелфорт, Саск. По відправі при обіді Анна, як звичайно, віталася зо всіма та запросила гостей до її дому. Очікуючи гостей, Анна розказувала свої спомини про своє село в краю, сидячи на кріслі, тихо схилила свою голову і так закінчила своє не сповна 82-річне життя.

Анна народилася в селі Красівка, повіт Тернопіль, 19-го липня 1901 року в родині Андрія і Ксені Дурай. Вона була наймолодша з трьох дітей.

В 1921 році Анна одружилася з Константином Копачівським. В 1928 році приїжджає до Канади до свого мужа Костя, який виїхав два роки скоріше. Вони оселися в околиці Бруксбі - Еденбридж і тут обоє працювали на зарібках. В 1936 році виїхали до міста Вінніпег, де довго не були, вертаючись назад до околиці Бруксбі в 1942 році, де отримали свою фарму і господарку, тут працювали аж до 1958 року, коли перейшли на відпочинок до міста Мелфорт.

Обоє Копачівські були активними та щирими членами Української Греко-Православної Церкви як і в Ґронлинд над річкою, а також у Мелфорт. Покійна Анна брала активну участь в жіночому товаристві, була сестрицею, головою, та виконувала інші функції при православній церкві, як і над річкою в Ґронлид, а також в останні роки її життя в місті Мелфорт. Покійна Анна отримала грамоту від Союзу Українок Канади за її 50 років щирої праці при жіночім товаристві.

Покійна Анна залишила в смутку одну дочку Надю і зятя Йосифа Щербія, три внуки, Мирона і дружину Дієн Щербій, Леонід і Йосиф Т. Щербій, два правнуки: Достин і Дилон, усі з Бруксбі, Саск. Також перву сестру Ольгу Семака в Вінніпезі, первого брата Стефана Соловського в Бімсвил, Онт.

Муж Константин упокоївся в 1970 році, також давніше упокоїлись родичі ,брат Василь і сестра Ксеня.

Панахида відбулася 15-го березня в Мелфорт Фюнерал Гом, а Похоронна служба в церкві Всіх Святих в Мелфор, 16-го березня. Похорон відслужили: о. настоятель Т. Крочак з Нипавин з допомогою о. А. Гупки з Саскатуну. Дякували В. Петрів і А. Ґурський з поміччю церковних співаків.

Церква була переповнена людьми. Вірні зложили на нев'янучий вінок в пам'ять покійної Анни, родина з цієї жертви купила хрест до церкви в Мелфорт, який був посвячений 21-го квітня о. Крочаком, при службі в 40 день по смерти покійної Анни.

Хай милостивий Господь оселить душу покійної в оселях праведних. Вічна їй пам'ять! **М. І.**

* * *

Подяка

Ми родина покійної дорогої мами, складаємо щиру подяку, священикам о. Т. Крочакові та о. А. Гупці за похоронні відправи, тим що співали, дякам, труноносцям, і всім тим, що прислали прекрасні квіти, картки співчуття, тим що зложили на нев'янучий вінок в пам'ять покійної мами. Всім тим, що прибули на похорон, а головно тим, що не жаліли часу і труду та прибули з далекої дороги. Родині з Гамільтону та всім, що причинилися чимнебудь в днях похорону нашої мами.

Дочка Надя і Йосиф Щербій і родина

Стефанія
Кульба

БИТОЧКИ З ЧАСНИКОМ

1½ ф. свинини чи телятини (м'якоті)
4 зубці часнику
3 яйця
2 ложки масла
сіль і перець
борошно (мука)
½ горнятка води

М'ясо помити і нарізати впоперек волокон на тонкі биточки, відбити сікачем. Часник потовкти, посолити, поперчити і розвести з півгорнятка водою. Биточки вмочити в часникову підливу; щільно скласти докупи і залишити в холодільнику на пару годин. Потім обкачати в борошні, вмачати в збиті яйця та смажити на легкому вогні. Посмажені складати у посудину, накрити і всунути до печі на 350⁰ приблизно на годину.

— — —

Секрет добрих налисників:

1. Налисники можна робити також з готових препаратів.

2. Налисникове тісто варто приготовити яку годину наперед, щоб тісто добре устоялося — хоч можна його смажити й відразу після приготування.

3. Тісто може стояти в холодільнику кілька днів, але звичайно воно дещо згусне — отже треба його розрідити молоком.

4. Смажені налисники можна переховувати в холодільнику, чи заморожувати. Заморожені варто перед поновним ужиттям добре відморозити, щоби вони не ломились.

5. Смаження налисників вимагає гарячої сковороди, мало товщу. 2-3 ложки тіста розляти по пательні, легко прибронзовити, перевернути на другу сторону, повторити це саме. — Налисники складати на тарілку й прикривати накривкою, щоб не висихали перед наповненням їх начинкою.

НАЧИНЮВАНІ ПОМІДОРИ

4 помідори — середньої величини
¼ горнятка сухариків
¼ горнятка тертого сира-пармесан
¼ горнятка розтопленого масла або маргарини
2 ложки січеної зеленої цибулі (тримбульки)
сіль і дрібка перцу

Помідори помити. Зрізати вершки. Вибрати м'якіш зі середини. Вимішати добре сухарики, сир, масло, цибулю, сіль і перець і начинити тим помідори. Пекти 30 хвилин в печі на 350⁰. Посипати решту сиром. Подавати.

— — —

КАРТОПЛЯНИКИ — POTATO PANCAKES

6 варених картоплин
1 січена цибуля — смажена
1 ложка фармерського сира
3 яйця
2 ложки борошна
2 ложки тертих сухариків
сіль і перець
олива

Картоплю почистити, зварити у посоленій воді. Відцідити воду, пом'яти. Вимісити з цибулею, сиром та з 2 яйцями, сіллю, перцем і ложкою борошна. Виробити картопляники, обкачати в борошні; в розбитому яйці та тертих сухариках. Смажити на гарячій олії на обидві сторони.

— — —

ЗАПРАВЛЕНИЙ ХРІН

Змолоти хрін на машинці, посолити, додати цукру та оцту до смаку, зложити в чистий слоїк а на верх полляти трохи оцту і посипати цукром, щоб не чорнів. Закрутити тісно. Перед поданням на стіл можна до хрону дати трошки свіжої сметани і розправити. Сметани дати трошки, тільки, щоб хрін тримався купками. Хрін смачний і без сметани.

APPLE PUDDING

Preheat oven to 350⁰ F.

6 apples, peeled and quartered
2 tablespoons of butter
½ cup flour
pinch of salt
3 tablespoons sugar
½ cup milk
3 tablespoons of rum
4 eggs

Butter a quiche mold and add the apples. Sift flour, salt and sugar together in a bowl. Add the eggs and milk. Mix the ingredients well. Pass the mixture through a food mill. Add rum. Pour the mixture over the apples. Cook in the oven for 40 - 45 minutes. Add a bit of honey and serve.

— — —

BRUSSEL SPROUTS AND CAULIFLOWER

Cook the two vegetables together in 1 pot. They come from the same family, are at their peak at the same time and make an interesting handsome combination. Cook contents of 10-oz. container fresh Brussel sprouts and 1 head (about 1-½ lbs) cauliflower, trimmed and cut in florets, in water to cover about 15 minutes or until both are fork-tender. Drain, then toss with ¼ cup butter or margarine and salt and pepper to taste. Arrange on pretty platter. Makes about 8 servings.

— — —

Морква зі сметаною

Потрібно на 4 - 6 осіб:

4 великі моркви, 3 ложки сметани, 1 ложка муки, 1 ложечка масла, 1 зубок часнику.

Почистити моркву і покроїти в тонкі кружальця. Вложити до ринки, влити трохи води і масло, посолити і варити аж зм'якне. Окремо розколотити у сметані дрібку муки і залити моркву, нехай раз закипить. Коли хтось любить часник, може додати розтертий під кінець.

ДРІБКУ УВАГИ ЖУРНАЛОВІ

Разом з осіннім сезоном праці у відділах просимо присвятити дрібку уваги журналові „Промінь".

1. На місячних зборах пригадуйте членкам про вплату за журнал. Минулого місяця пошта у Вінніпезі офіційно провірила наш цілий адресар і всі ті передплати, починаючи від трьох місяців, почислила за них подвійну ціну за пересилку. Кожна передплата має бути вплачена напере.д.

2. З весною ми вислали 400 упімнень за 1942 рік. Більшість з них присилають $12.00, отже лише за те, що завинили і далі лишаються післяплатницями. Якщо читачка промине передплати один лише рік, забуде вислати, а коли пришле, то передплата йде на рахунок минулого року. Тому мусимо так багато пояснень робити. Провірюйте Вашу наліпку з адресою, там є подано рік і місяць доки передплата заплачена.

3. Допоможіть референткам виконувати їхню працю. Вони це роблять безплатно з посвятою, щоб допомогти Вам і журналові. За це їм треба дякувати.

Ми дальше будемо проголошувати пресовий фонд і будемо сподіватись на нього так як і досі.

Якщо Ви часом не одержите свого журнала, то він загубився на пошті через знищену адресу — напишіть до редакції і ми вишлемо те число.

Підписуйте Ваші листи або чеки так само як на Вашому адресарі, бо для адміністрації справляє труднощі тому, що є багато тих самих прізвищ в місцевостях і лише перше ім'я дасть їй нагоду записати передплату. Міняючи адресу ніколи не забудьте подати старої.

ПРЕСОВИЙ ФОНД

Люба Кут, Бирнабі, Б. К.	$50.00
Гафія Янішевська, Едмонтон — з нагоди дня уродин в гурті родини і друзів	50.00
Анна Ралько — Вінніпеґ, пам'яті мами Анни Фігус з приводу похорону	50.00
Оля Козак — Виловдейл, пам'яті мами Марії Козак з приводу похорону	50.00
Відділ ім. О. Кобилянської у Смокі Лейк, Алта.	40.00
В. Петров, Мелфорт, пам'яті Теклі Клименко	30.00
Катерина Сайн, Вінніпеґ	20.00
Анна Кархут, Камровз, Б. К.	16.00
Анна Панчук, Монтреал, привітання О. Мелащук	10.00
Марія Ґарбус, Саскатун	8.00
П. Лисак, Едмонтон	8.00
Тоня Петранюк, Тандер Бей, Онт.	8.00
Т. Гусак, Давфин, Ман.	8.00
Наталка Чабалко, Торонто	8.00
Священик о. З. Ревко — Ґримзбі, Онт.	8.00
А. Процюк, Вінніпеґ	6.00
Ірина Ґудзовська, Торонто	6.00
Роза Ковальчук, Лондон, Онт.	6.00
Пелагія Колт, Стирджес, Саск.	6.00
Марія Березюк, Айтуна	5.00
Леся Поплавська, Гамільтон	4.00
П. Ткаченко, Монтреал	3.00
Р. Бойко, Торонто	3.00
Марія Веревка, Тибер, Алта.	3.00
О. Нікітюк, Порт Алберні, Б. К.	3.00
Людмира Струк — Ст. Кетеринс	2.00
А. Бура, Торонто	2.00

ПОПРАВКА

У списку пожертв в ч. 7 - 8 на ст. 33 має бути:

Провінційна Екзекутива Союзу Українок у Б. К. і Музей у Ванкувері з чаю $40.00 на „Промінь".

УКРАЇНСЬКА ВИШИВКА

Наддніпрянщина — Взірець вишитий хрестиком

Краски ниток: ■ чорна, × червона.

Український Музей Канади, Сх. Філія, рисувала Іванна Вахна

P U-44
HAWRYSH MRS KATE OCT 83
502-1111-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

ISSN 0380-2140

ЧИ ВИ ВЖЕ НАБУЛИ СОБІ

"UKRAINIAN CANADIANA"

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ПОШТОВА ОПЛАТА 50 центів.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2